

D

**Duchovný
život**

**„Proroctvo a nádej,
teraz a všade“**

Úvaha k budúcim domácim zhromaždeniam

Spoločnosť čoskoro vstúpi do mimoriadneho obdobia, ktoré poznáme pod názvom „čas zhromaždení“. Počas poldruha roka budeme skúmať poslednú časť ubehnutej cesty, aby sme spoznávali a predvídali do budúcnosti, realisticky a vyrovnané, pohľadom nádeje Toho, ktorý vedie, spravuje a udržiava tento svet, do ktorého patrí Cirkev a Spoločnosť. Ako prípravu na domáce zhromaždenia vám tu predstavujem jednu úvahu na tému, ktorá vás bude sprevádzať počas tohto mimoriadneho obdobia. Táto téma bude usmerňovať miestne komunity. Čo je obsahom tejto témy? Prečo máme hovoriť o proroctve a nádeji? Čo znamená pre komunity žiť v proročkej dynamike?

PROROCTVO V SPOLOČNOSTI A V MIESTNEJ KOMUNITĚ

Spoločnosť je proročká z viacerých dôvodov. Po prvé: proročský charakter Božieho ľudu vyplýva z jeho krstu. Spoločnosť má túto povahu. Jej Konštitúcie vytvárajú spojenie medzi povoláním DKL a ich krstným zasvätením¹. Sv. Vincent povedal prvým sestrám, že keď budú verné svojim pravidlám, budú dobré kresťanky: *"Nepovedal by som príliš, keby som vám povedal, že ste dobré rehoľníčky. Prečo sa niektorí chcú stať rehoľníkmi a rehoľníčkami, ak nie preto, aby boli dobrí kresťania a kresťanky?"*²

¹ porov. K. 7a

² Coste IX konf. zo 14. 6. 1643, s. 127

Zastavme sa nakrátko pri nasledujúcom dôvode: Spoločnosť je prorocká, pretože zasvätený život je prorocký. Keďže Spoločnosť je jednou z vetiev stromu, ktorým je zasvätený život, preto i ona má jednu z jeho vlastností, a to prorocký charakter. V exhortácii *Vita consecrata* (4c a 5a) Ján Pavol II. použil toto prirovnanie. V tejto exhortácii nachádzame ďalší výrok, ktorý dopĺňa to, čo sme práve povedali: pre splnenie prorockého poslania musí si každá vetva tohto stromu zachovať svoju vlastnú identitu a byť vernou svojej zvláštnej charizme. A tak všetci spoločne obohatia Cirkev a svet svojimi plodmi.³ Keď zväžíme toto povzbudenie a oprieme sa o Sväté písmo, môžeme sa pýtať, aké črty živia prorockého ducha v zasvätenom živote a následne v Spoločnosti? Ak sa zahľadíme na miestne komunity, videli by sme, že by nemali prorockú silu, keby sa neopierali o nasledovné tri piliere:

Skúsenostné poznanie Boha a chudobného

Zakúsiť Boha, vnímať ho v každodenných udalostiach, je viac ako teória. Znamená to vnímať jeho živú a pôsobiacu prítomnosť v osobnom živote a vo svete. ***"Pravé proctvo má svoj počiatok u Boha, v priateľstve s ním, v pozornom započúvaní sa do jeho slova v rôznych historických situáciách"***.⁴ Miestne komunity budú prorocké, len keď budú zanietené pre Boha a jeho Kráľovstvo, čo pre DKL znamená: zanietená láska pre chudobného. Toto hovoria aj Konštitúcie: *"Obetované pre Boha v službe... chudobným"*⁵. Aj vo *Vita consecrata* nachádzame tú istú myšlienku: *"Prorocká úloha zasväteného života spočíva v tom, že má pripomínať a slúžiť Božiemu plánu s ľuďmi... Aby zasvätené osoby mohli správne konať túto službu, musia mať veľmi hlbokú skúsenosť Boha..."*⁶ Vo Svätom písme prorok je Bohom vyvolenou a ustanovenou osobou a jej skúsenosť osobného stretnutia s Bohom. Toto skúsenostné poznanie Boha napomáha povolaniu a poslaniu proroka. *"Zvádzal si ma, Pane, nuž dal som sa zviest"*, zvolal prorok Jeremiáš (Jer 20, 7). *« Hľa, tu som, pošli mňa »*, hovorí Izaiáš (Is 6, 8). Z tohto skúsenostného poznania Absolútna, po

---

³ porov. VC 19d, 36a, 38b, 81a

⁴ VC 84 b

⁵ K. 16

⁶ VC 73 a

stotožnení sa Božím plánom, prorok vidí a rozhoduje o udalostiach a osobách; predstupuje pred nich ako svedok toho, čo videl a počul.

Zhoda života

Ak slová nie sú podložené životom, potom nemajú takú váhu. *Vita consecrata* nám hovorí: "*Prorocko čerpá osobitnú presvedčivú silu zo zhody medzi ohlasovaním a životom. Zasvätené osoby ostanú verné svojmu poslaniu, keď budú schopné neustále hodnotiť svoje konanie vo svetle Božieho slova. Takto budú môcť obohacovať ostatných veriacich prijatými charizmatickými dobrami a zároveň budú otvorení prorockým výzvam iných zložiek Cirkvi.*"⁷ V knihe proroka Ezechiáša Pán mu odporúča zjesť knihu, z ktorej má ohlasovať (porov. Ez 2, 7 – 3, 11). Je to mimoriadne výrazné spodobnenie. Posolstvo proroka musí byť teda zakorenené v jeho živote, musí sa premeniť a dostať do jeho tela a krvi, ak sa nechce stať "*cvendžiacim kovom a zuniacim cimbalom*" podľa výrazu sv. Pavla (1 Kor 13, 1). Prorok teda odvážne ohlasuje Božie úmysly cez jeho hlas, ale aj jeho skutky a život. Prorocká komunita musí byť pozorná na zhodu, ktorá musí existovať medzi jej presvedčeniami, jej životným štýlom, dielami, svedectvom a konkrétnou službou. Ak tak tomu nie je, sila jej svedectva sa značne zmenšuje a komunitný život napokon všetkých odradí.

Schopnosť rozpoznávania

*"Zasvätené osoby... musia... si uvedomovať výzvy doby a s pomocou Svätého Ducha rozlišovať ich hlboký teologický zmysel. V historických udalostiach je totiž často skryté Božie pozvanie konať v zhode s jeho plánmi živou a plodnou účasťou na záležitostiach našej doby"*⁸. To znamená, že prorok vie čítať udalosti v zornom uhle evanjelia. V tomto bol sv. Vincent skutočný majster. II. vatikánsky koncil vyslal veľmi silnú výzvu celej Cirkvi, aby vedela interpretovať „*znamená čias*“. Ak chce zasvätený prorocký život spoznať, čo Boh od neho žiada v súčasnosti, má len jednu možnosť, a to vedieť čítať pozitívne a negatívne znamenania. Miestna komunita, ktorá chce žiť ako prorocká, musí spoločne rozlišovať; tak bude vedieť nájsť Božiu vôľu. Táto spiritualita napokon dodá silu komunite, čím nájde svoju jednotu života.

---

⁷ VC 85 b

⁸ VC 73 a

Skúsenosť tejto výzvy, veľká láska k Bohu a k chudobným, rozlišovanie a chápanie udalostí podľa Božích zámerov, živý a výrečný svedok posolstva, ktoré hlása a je pripravený spečatiť svojou krvou... Hľa, toto je syntéza znakov proroka podľa Svätého písma a podľa Cirkvi. Aj *Vita consecrata* nám ponúka tento nádherný súhrn o povolani – poslaní proroka: "*Prorok cíti v srdci vrúcnu záľubu v Božej svätosti, a preto keď si vypočuje jeho slová v dialógu modlitby, ohlasuje ju svojim životom, slovom a skutkami, ako Boží hlas vystupuje proti zlu a hriechu. Prorocké svedectvo si vyžaduje neustále horlivé hľadanie Božej vôle, bezpodmienečné veľkodušné zotrúvanie v cirkevnom spoločenstve, ako aj praktizovanie duchovného rozlišovania a lásku k pravde. Toto svedectvo sa vyjadruje aj pranierovaním všetkého, čo sa protiví Božej vôli, a hľadaním nových ciest uskutočňovania evanjelia v dejinách v úsilí o Božie kráľovstvo*".⁹

Je jasné, že proroctvo v Spoločnosti bude výsledkom proroctva komunít. Ak sa zamerajú na proroctvo, celá Spoločnosť bude známou pre toto proroctvo. Ale ak dajú prednosť rutine a zotrvačnosti, nečinnosti, Spoločnosť sa ponorí do podpriemernosti. V takom prípade neočakávajme zázraky, všetko sa deje úplne logicky. Komunity sú preto veľmi dôležité, viac ako provincie. Táto úvaha nám umožní pochopiť, aké je dôležité, aby sa domáce zhromaždenia vykonali dobre, a tým dali veľmi silný elán Spoločnosti. Tento elán ju podnieti k životne tvorivému proroctvu.

Ako budeme v praxi vedieť, že Spoločnosť je prorocká? V miere, v akej bude žiť zásady spomínané exhortáciou *Vita consecrata*. Ďalším dôkazom môže byť vernosť charizme. Vo všeobecnosti naša charizma spočíva v obetovaní sa Bohu, aby sme mu slúžili v osobe chudobných, vo vytváraní opravdivých komunít pre misiu v postoji pokory, jednoduchosti a lásky, v chudobe a poslušnosti. Všetky tieto prorocké črty sa nachádzajú v 2. kapitole Konštitúcií¹⁰. Ináč povedané Spoločnosť bude prorockou, keď bude žiť podľa svojich Konštitúcií. Môžeme povedať, že Konštitúciám z roku 2004 sa podarilo ich obsahom ešte viac priblížiť náš život charizme Zakladateľov a realite súčasného sveta. A tak s týmto dvojítm priblížením sú vaše Konštitúcie prorocké. Teraz je

---

⁹ VC 84 b

¹⁰ porov. K. 7 - 15

potrebné, aby si túto knihu osvojili sestry a komunity, tak ako hovorí prorok Ezechieľ v spomínanej časti – je treba prehltnúť zvitok knihy.

Bezpochyby proroctvo zachová Spoločnosť otvorenou a pozornou, aby spoznala a osvojila si hodnoty, ktoré existujú v kultúrach a medzi chudobnými. Ale tiež v mene proroctva Spoločnosť musí ponúknuť svetu a Cirkvi svoju vlastnú kultúru, ktorú môžeme zhrnúť niekoľkými slovami nasledovne: starosť o chudobných, spolupráca s inštitúciami, ktoré zápasia o ich dobro. Možno tiež povedať, že v mene proroctva Spoločnosť musí naďalej svedčiť o tom, že možno byť šťastným, keď vystavíme svoj život pre Ježiša, keď ho obetujeme Bohu v službe chudobným, pretože slovami evanjelia je to prostriedok, ako ho žiť naplno (porov. Lk 9, 23-24). Proroctvo pobáda Spoločnosť, aby bola radikálne verná hodnotám svojej charizmy. Preto jej prorocké svedectvo bude prínosom proti prevládajúcej kultúre. *Vita consecrata* hovorí tiež o zasvätenom živote vo všeobecnosti, že je "akýmsi spôsobom „duchovnej terapie“ pre ľudstvo"¹¹. Preto sa netreba diviť, keď pre toto svedectvo Spoločnosť alebo niektoré komunity sú kritizované a opovrhované určitými ľuďmi. Vo Svätom písme a v dejinách Cirkvi proroci neboli vždy vítaní¹². Všetci poznáme a obdivujeme Matku Terezu z Kalkaty. Všetci v nej videli prorokyňu solidarity s najchudobnejšími. Vedela tiež vzbudzovať obdiv a spoluprácu v tejto službe. Ale jej proroctvo kritizovali mnohí, keď sa napríklad zasadila proti potratom a rozvodom. Vysvetlenie je jednoduché: jej proroctvo protirečilo určitým súčasným kultúrnym tendenciám.

PROROCTVO A NÁDEJ

Nezabúdam na to, že táto prvá úvaha na tému zhromaždení sa obracia na miestne komunity. Keď postúpime v tomto predmete, ocitáme sa pred dvojčlenom, ktorý nie je ľahké vytvoriť, aspoň nie na prvý pohľad. V skutočnosti sú to dva dokonale zlučiteľné výrazy. Povedal by som dokonca, že proroctvo, ktoré by nebolo naplnené nádejou, môže byť ťažko považované za skutočné proroctvo. Vo Svätom písme všetci proroci odovzdávali Božiemu ľudu poslanstvo plné nádeje, hoci ich reč bola niekedy veľmi tvrdá. "Hadie plemeno!" (Lk 3, 7), povedal Ján Krstiteľ svojim súčasníkom. Ale povedal to preto, aby ich podnietil reagovať a spoznať Spasiteľa. Všetci proroci

---

¹¹ VC 87

¹² porov. VC 85 a

prispeli k vzbudeniu nádeje vo vyvolenom ľuďe, hoci napríklad Jeremiáš musel vykonávať svoje proctvo uprostred skúšok, utrpenia a prenasledovania, o čom máme dôkaz v knihe "Náreky". Podľa príkladu tohto proroka, možno k takému proctvu plnému nádeje sú pozvané komunity a celá Spoločnosť.

Ako vieme, téma zhromaždení je predstavená vo forme loga. Nie je na ňom len nadpis, ale i obrázok. Obe časti vytvárajú harmonický súlad. Keď sa naň zahľadíme, cítime sa nenápadne pozvaní hľadiť do budúcnosti vďaka trom čiaram (dve z nich sú zľahka označené), ktoré bezpochyby predstavujú pohľad do budúcnosti. Spoločnosť sa díva do budúcnosti s nádejou. Ten, kto hľadí pred seba, dúfa, že tam nájde niečo dobré. Aby nenastala pochybnosť, Spoločnosť si vybrala slovo „nádej“. Tri riadky smerujú dohora a nám pripomínajú gesto niekoho, kto sa nenecháva zlomiť váhou ťažkostí alebo problémov. Myslím si, že vo všetkých kultúrach smer nahor znamená život, odvahu, radosť, nádej, zatiaľ čo smer nadol je synonymom smrti, nedostatku energie, ochabnutosti. Preto toto logo nás pozýva hľadiť do budúcnosti s nádejou, ale táto budúcnosť nie je ani naznačená, ani známa. Toto v nás vzbudzuje slabo viditeľná čiara a tenšia čiara. Odkaz je jasný: treba sa dívať dopredu, do budúcnosti, nie sklesnuto, ale s nádejou, aby sme spoznali, čo Boh žiada od komunit, provincií a celej Spoločnosti. Preto úlohou zhromaždení bude naznačiť a spoznať budúcnosť. Je jasné, že táto úvaha a rozpoznávanie nemôžu vychádzať z utópie, musia sa zakladať na realite nášho sveta (čo je znázornené mapou sveta) a na identite povolania dcéry kresťanskej lásky či Konštitúcií (predstavených pečaťou Spoločnosti).

Svätý Peter nás žiada, aby sme boli " *stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás* " (1 P 3, 15). Je to dobrá rada, zvlášť keď si uvedomujeme, že vo svete nádej nie je príliš zdôrazňovaná. Ale bude nám ťažké odovzdávať nádej, ak nebadáme pozitívne znamenia a znamenia Boha v našom svete. Nebudem tu o nich hovoriť, pretože nie sú dnešným predmetom; obrátim sa k znameniam nádeje, ktoré možno badať v Spoločnosti. Sú malé, nepatrné, ale reálne. Napríklad: máme množstvo diel v službe najchudobnejších v rozvojových krajinách. Existujú mnohé moderné diela, ktoré sa venujú službe nových druhoch chudoby v najrozvinutejších krajinách sveta. Tisíce sestier sa neúnavne obetuje, aby dodali odvahu chudobným, ktorým slúžia. Sv. Vincent porovnával prvé sestry, ktoré sa obetovali v dielach,

k mučeniciam.¹³ Niekedy sú to veľmi skromné diela, ale zodpovedajú skutočným potrebám a sestry, ktoré v nich pracujú, sú napriek veku odvážne a vynaliezavé. Mohol som to skonštatovať pri nedávnom stretnutí francúzsky hovoriacich provinciálnych rád.

Ďalšie znamenia nádeje sú: kroky smerujúce k spolupráci s laikmi, či už patria alebo nepatria do vincentských spoločností. Ďalej budúce beatifikácie, prvou z nich sestry Lindalvy. Formácia malých skupín sestier, ktoré sa permanentne striedajú v Medzinárodnom misijnom centre, kde sa pripravujú na misie. Povolania v Európe a Severnej Amerike sú zriedkavé kvôli existujúcej kríze, zato v Ázii a v Afrike sú početnejšie; mohli by sme povedať, že zemepisné rozloženie povolaní sa zmenilo, hoci musíme uznať, že celkový počet sa znížil v porovnaní s prechádzajúcimi obdobiami. Je však znamením nádeje vedieť, že mnohé noviciáty a semináre majú značne veľký počet nových povolaní, ktoré sa rodia zvlášť v chudobných krajinách.

Pavol VI. povedal, že "*proroci nešťastia*" nerobia dobre ani Cirkvi, ani okolitej spoločnosti. Vaša Spoločnosť žiada od dcér kresťanskej lásky a komunít, aby boli prorokmi nádeje. Vieme, že Spoločnosť z historického pohľadu sa zrodila ako odozva nádeje na ovzdušie beznádeje a opustenosti chudobných a všetkých ľudí vytlačených na okraj spoločnosti, čo sa snažila konať počas celých svojich dejín. Z tohto dôvodu sa udržala až doteraz pri živote. Aké majú byť komunity v súčasnosti, aby boli znamením nádeje? Pred niekoľkými rokmi z príležitosti Svetového dňa mládeže vo Viedni štyria novinári v interviewe s Bratom Roger z Taizé sa ho opýtali: "*Kto môže dať súčasnej mládeži nádej?*" Odpovedal im: "*chudobní, kontemplatívne osoby a tí, ktorí im bratsky rozumejú*". Môžete poznamenať, že odpoveď zodpovedá presne trom dimenziám života DKL. Takže tá sestra, ktorá žije svoje povolanie naplno, stáva sa živým evanjeliovým podobenstvom, ktoré môže vzbudiť nádej. To isté môžeme povedať o komunitách.

TERAZ A VŠADE

Tieto dve príslovky loga majú za úlohu spresniť čas proroctva a nádeje: teraz a všade. Nestačí vytvárať krásne úvahy na túto tému. Ide o to, aby sme videli, ako komunity môžu žiť prorocky.

---

¹³ porov. Coste IX, 450; Konferencia z 25. 12. 1648 o láske k povolaniu.

Toto slovo „teraz“ nás núti podrobne uvažovať o otázke, ktorú si môžeme položiť pri tej príležitosti: ako majú žiť miestne komunity, ak vezmú vážne „proroctvo a nádej“? T. j., ako sa ich týka téma zhromaždení? Podám tu niekoľko návrhov:

DÁVAŤ POZOR NA ŽIVOTNÝ ŠTÝL

Konštitúcie hovoria, že má byť "*striedmy a jednoduchý*". Ten istý článok nám spresňuje, že sestry "*sa uspokojia s výdavkami potrebnými na ich apoštolskú činnosť a ich život služobníc*"¹⁴. Dokument posledného generálneho zhromaždenia hovorí podobne¹⁵. Kritérium, ktoré usmerňuje životný štýl je teda to, čo je "*potrebné*". V teórii všetci s tým súhlasíme. Ťažkosť nastáva v praxi pri interpretácii toho, čo je „potrebné“, a čo môže byť veľmi rozmanité. Dobyvačná filozofia konzumizmu prenikla i do komunít, čo si ich členky vždy ani neuvedomujú, a to je najznepokojujúcejšie. Domáce zhromaždenia budú vhodnou príležitosťou k revízii tohto bodu. Možno bude potrebné uvažovať o správnej stratégii, aby sme neupadli do pasce konzumnej spoločnosti. Napríklad, ako odpoveď na konzumizmus najlepšie je učiť sa uspokojovať sa žiť s málom, zvlášť s tým „máalom“, ktoré má komunita. V tomto bode máme čo spoznávať a učiť sa.

Komunita, ktorá sa ocitla vo víre konzumizmu, nemôže byť nikdy prorockou. Stáva sa neschopnou odovzdávať niečo platné. Stratila to, čo J. B. Metz nazýva « *shock therapy* » (šoková terapia) v tom, čím má osloviť ľudí. Ak v súčasnosti komunity chcú byť prorocké, musia odhaliť ďalšie spôsoby správania sa, ktoré budú v protiklade s konzumáciou.

VEDIEŤ VZIAŤ NA SEBA RIZIKO

Vita consecrata nám toto tiež hovorí v č. 85, keď hovorí o *rozhodnom prorockom svedectve*". V *Líniách činnosti* po poslednom generálnom zhromaždení sme pozvaní hľadať odpovede na veľké výzvy ľudstva¹⁶. Je isté, že toto hľadanie nesie v sebe určité riziko. Na obálke *Línií činnosti* môžeme čítať aj slovo

---

¹⁴ K. 30 b

¹⁵ porov. *Línie činnosti na obdobie medzi dvomi zhromaždeniami 2003 – 2009*, s. 9

¹⁶ *Idem*, s. 7

„odvaha“, ktoré je tu v spojení so zanietenu láskou k Ježišovi Kristovi a k chudobným.

Odvaha je charakteristická črta prorokov. Ak v niektorej komunite vládne strach zo všetkého zlého, hocijakého zla, ak si dáva pozor, aby jej nikdy nič nechýbalo, ak sa všetko absolútne predvída, potom sa proroctvo stáva ťažkým. Vedieť vziať na seba riziko, žiť odvážne neznamená ani žiť v stálej obave, či strachu, ba dokonca v stálom neporiadku. To nemá nič spoločné s proroctvom. Ale skutočne dôverovať Tomu, komu hovoríme, že mu dôverujeme; uvažovať o nových odpovediach na stále a nové druhy chudoby; vážne pristupovať k revízii života na osobnej a komunitnej rovine, a tak vidieť, v čom treba zmeniť smer za účelom prorockého svedectva a nádeje: toto vychádza z odvahy. Sv. Vincent nás pozýval, aby sme boli vynaliezavými; on takým bol obdivuhodne spôsobom, o ktorom práve hovoríme.

Je isté, že odvaha je spojená s vekom, počtom sestier a vitalitou komunity. Ale to nie je jediný parameter, ktorý treba zohľadňovať. Všetci poznáme dcéry kresťanskej lásky, ktoré napriek veku si uchovávajú silu a tvorivosť. Stále sa usilujú prispôsobiť službu novým spoločenským požiadavkám, aby tak na ne účinne odpovedali. Ak je nutné, sú ochotné začať i novú službu. Prorocké svedectvo starších bude zaiste viesť k evanjelióvemu pohľadu, pretože jeho základ bude realistickejší a uvedomelejší ako u mladšej osoby, ktorá môže byť nesená svojimi túžbami, predstavami, či istou svojráznosťou.

V tomto čase milosti dôsledkom odvahy, ku ktorej môže byť pozvaná Spoločnosť, je schopnosť otvorenosti ducha, srdca, domu, pohotovosti a času. Keď sa uzavrieme do seba, tak sme spokojní, nikto nás neruší, ale v tom prípade nehovorme o prorockom svedectve. Musíme mať otvorené zmysľanie, aby sme pochopili slabých a vylúčených zo spoločnosti, srdce pripravené vedieť sprevádzať taktne a citlivo; dom, ktorý vedie prijímať srdečne; pohotovosť vedieť spolupracovať v dielach, ktoré vedú iní; čas k vytváraniu kontaktov, ktoré plodia život. Aby sme boli otvorenými ľuďmi, nepotrebujeme mnoho diplomov alebo mimoriadnych stratégií. Stačí mať srdce, citlivosť, milovať svoje povolanie a mať láskavý, blahosklonný pohľad.

PROROKOVAŤ AKO KOMUNITA

Tradičná formácia kládla dôraz na tento aspekt, nielen osobnými a individuálnymi odpoveďami. Španielsky spisovateľ Antonio Machado radil už pred mnohými rokmi: *"Nie je dobré prísť sám a ako prvý do cieľa, je lepšie prísť včas a s mnohými"*. Dnes sú veci jasnejšie: komunitné proroctvo má väčšiu silu a hodnovernosť, ako individuálne proroctvo, ktoré môže byť vystavené mnohým pokušeniam a nebezpečenstvám. Slová Jána Pavla II., ktoré povedal pre účastníčky Generálneho zhromaždenia v r. 1985, toto dôrazne objasňujú: *"Ak má osobné svedectvo svoju hodnotu, rehoľná komunita jedinečne rozširuje plochu evanjeliového svedectva, rozmnožuje jeho silu dopadu"*.

Samozrejme, že komunitné svedectvo absolútne nič neodníma osobnej zodpovednosti, ale má svoje miesto. Sv. Vincent ho považoval za prvok, ktorý nemá chýbať v Spoločnosti. Ťažkosť spočíva v tom, ako sa môže komunita stať prorockým ohlasovaním. Podám tu niekoľko bodov, ktoré by mohli k tomu poslúžiť. Napríklad: Ako môže byť komunita prorocká v každodennom živote? Malo by to byť vnímateľné v spôsobe stravovania, obliekania, cestovania, štúdia, v reči, v práci – službe. Prorocký charakter nespočíva v odstraňovaní kopcov a v mocnom hlásaní v Božom mene, ale v poukázaní v praxi, že je možné žiť bratstvo a rovnosť, ktorú si praje Boh. Je pravdou, že niekedy proroctvo potrebuje veľké deklarácie za použitia masmédií. Ale také proroctvo sa nekoná každý deň a okrem toho nie je najúčinnnejšie. Každodenná reč je bezpochyby najlepšia, ako sa javiť prorockým. Príkladný spoločný život, s jeho najbežnejšími úkonmi, je kritikou pre spoločnosť, ktorá je agresívna, individualistická a ctižiadostivá, ktorá vysúva na svoj okraj masy chudobných, a zároveň volá po spravodlivosti a zmierení. Preto *Vita consecrata* uvádza, že Cirkev zveruje spoločenstvám zasväteného života starostlivosť o *"rozvoj duchovnej komúnie"*¹⁷. Samotné bratské/sesterské spolunažívanie prispieva k evanjelizácii sveta, pretože svedčí o humanizujúcom účinku evanjelia.¹⁸

Ďalší bod sa týka solidarity. Spoločenstvo, ktoré odpovedá na prorocké dimenzie svojho životného prostredia, ktoré skutkami

---

¹⁷ VC 51

¹⁸ porov. VC 45

prejavuje solidaritu s chudobnými a vylúčenými žijúcimi v okolí v miere svojich možností, bude bezpochyby prorocké. Spoločné hľadanie riešení je prostriedok, ktorý veľmi pomáha komunitám v ich túžbe byť prorockými. Ak majú zvyk spoločne hľadať Božiu vôľu, nebudú sa pridŕžať spôsobov jednorazovej pomoci chudobným, budú sa usilovať pôsobiť v oblasti hľadania príčin, koreňov, ktoré rozmnožujú potreby chudobných. Pri spoločnom hľadaní riešení budú uvažovať, ako účinnejšie pôsobiť v službe, v spolupráci s ďalšími - tak, ako to navrhuje Štatút 9 - sieťovým systémom, možno s vincentkými spoločenstvami alebo laikmi či združeniami, ktoré si vytýčili ten istý cieľ.

"VŠADE"

Téma zhromaždení je otvorená, podnetná, dynamická, univerzálna. Mapa sveta a slovo „všade“ nám pripomína univerzálnosť Spoločnosť. Je ňou nielen preto, že je zastúpená na piatich kontinentoch a v mnohých krajinách, ale aj preto, že jej poslanie je univerzálne¹⁹, a vie, že je medzinárodná²⁰. Domáce zhromaždenia nemôžu zabudnúť na túto perspektívu, hoci ich ďalšia úvaha sa bude podstatne týkať ich komunit a spoločenského kontextu, v ktorom žijú. Štvrtá línia činnosti z GZ 2003 môže pomôcť komunitám, aby na toto nezabudli: *"Poskytujeme personálnu či materiálnu pomoc na všetkých rovinách ako prejav komúnie, solidarity a medzinárodnosti Spoločnosti"*²¹.

Z Á V E R

Domáce zhromaždenie je viac ako bežné komunitné stretnutie a rozhovor na nejakú tému, hoci dôležitú, ktoré má pripraviť postuláty a návrhy na provinciálne zhromaždenie a zvoliť delegátky. Toto všetko treba urobiť, ale jeho pravý cieľ je ešte dôležitejší: je to mimoriadna chvíľa na obrátenie. Keď Konštitúcie hovoria o zhromaždeniach, výzvu k obráteniu vyjadrujú dvomi slovesami: *"zhodnotiť a podporiť"*²². Zhodnotiť cestu ubehnutú od posledného domáceho zhromaždenia a podporiť vernosť vlastnej charizme prijatými záväzkami. Ak sa neberie vážne tento postoj

---

¹⁹ porov. K. 1 a

²⁰ porov. K. 6; Š. 13 b

²¹ porov. *Línie činnosti na obdobie medzi dvomi zhromaždeniami 2003 – 2009*, s. 9

²² K. 84 a

obrátania, domáce zhromaždenie (to isté môžeme povedať o provinciálnom a generálnom), sa stane niečím formálnym, ktoré neuspokojí, pretože nebude vidno jeho užitočnosť. Táto úvaha poukazuje na to, aké je dôležité, aby sestry mali požadované podmienky vedúce k skutočnému ovzdušiu obrátania. Bezpochyby zhromaždenia sú účinným prostriedkom pre Spoločnosť v jej obnove. Ale samozrejme, ak všetky sestry nechápu dôležitosť tohto prostriedku a nespolupracujú, nebude slúžiť na nič.

Po tom, ako sme videli skutočný cieľ zhromaždení, pozrime sa teraz, v akom ovzduší má prebiehať domáce zhromaždenie, aby splnilo svoj zámer. Inými slovami: aké postoje si majú osvojiť sestry, aby domáce zhromaždenie bolo opravdivým prostriedkom obnovy a oživenia charizmy? Prvým a možno najdôležitejším je aktívna a zodpovedná spoluúčasť tak, ako to zdôrazňujú Konštitúcie²³. Ak niet účasti, je neužitočné hovoriť o zhromaždeniach.

Účasť na navrhovaných predmetoch posilňuje spoločné vzäzky, zmysel k spolupatričnosti, rozširuje obzor spoločnej misie a tiež rozlišovanie je hlbšie, lebo Duch Svätý sa môže dynamicky prejavovať cez všetky účastníčky domáceho zhromaždenia. Zdá sa mi dôležité naliehať na tomto postoji účasti, pretože všetky sestry, nielen predstavení, sú zodpovedné za vernosť Spoločnosti duchu a poslaniu v Cirkvi. Zhromaždenia umiestňujú každú dcéru kresťanskej lásky pred vincentské dedičstvo, o ktoré sa treba starať, zúrodniť a prispôbiť kultúrnemu kontextu s ohľadom na rôzne spoločenské prostredia, kde sú komunity založené.

Domáce zhromaždenie ponúka primerané cesty pre túto aktívnu a priamu účasť. Sestra služobnica, ktorá predsedá na zhromaždení, v ňom zohráva dôležitú úlohu²⁴. Je potrebné vyhnúť sa predsudkom, ktoré zabraňujú niektorej sestre počúvať sestry s veľkou pozornosťou a objektívnosťou. V skutočnosti predsudky sú prekážky, ktoré nenechajú osobu vziať vážne pôsobenie Ducha Svätého v druhých. Preto pred domácim zhromaždením je dobré oslobodiť sa od predsudkov, ktoré sú zatvorené v osobnom väzení ustálených ideí, a nechať blahosklonnosť, zhovievavosť prejavovať sa novým spôsobom voči ostatným členkám. Tu máme evanjelióvú čnosť prvého stupňa. Aktívna a zodpovedná účasť si vyžaduje

---

²³ porov. K. 63

²⁴ porov. K. 85; Š. 69

konštruktívneho ducha. Systematické deštruktívne a trpké kritizovanie podmieňuje komunitu a naruší domáce zhromaždenie. Je isté, že zdravá kritika nedostatkov či už osobných alebo u druhých je dobrá, ale len vtedy, ak je jej cieľ konštruktívny. Kritika je dobrá a potrebná, aby veci napredovali v dobrom smere, ak je na to vhodný cieľ, spôsob a chvíľa.

Na záver krátko o slobode prejavu: každá sestra počnúc sestrou služobnicou až po poslednú sestru majú právo slobodne sa vyjadriť. Bez tohto by sa nemohlo hovoriť o skutočnom rozlišovaní. Sv. Vincent dával prvým sestrám rady, ktoré môžu byť užitočné i pre nás: *"Drahé sestry, treba, aby ste vedeli, že v týchto malých zhromaždeniach máme hovoriť s pohľadom upreným na Boha; dávať veľký pozor na to, čo sa hovorí, aby sme mohli podať zrelo svoj názor a neopakovať, čo sa už povedalo. Bude to ľahké, keď si zapamätáme, čo povedala jedna sestra a sme toho istého názoru, vtedy môžeme povedať: «Zdá sa mi, že to, čo sa povedalo, možno urobiť pre spomenuté dôvody.» A okrem toho: «Myslela som na tú a tú vec, z toho a toho dôvodu.» Pretože, ako vidíte, drahé sestry, tam, kde ide o Božiu slávu, netreba mať ľudské ohľady, hoci netreba zjavne protirečiť, ale treba tiež povedať jednoducho svoj názor, keď nás o to predstavení požiadajú"²⁵.*

NA OSOBNÚ ÚVAHU A KOMUNITNÚ DEĽBU

* Čo nám, osobne a našej komunite, môže priniesť téma zhromaždení *"Prorocstvo a nádej, teraz a všade"*?

* Blíži sa domáce zhromaždenie; čo cítime pred touto udalosťou: nádej, nadšenie, obavy, túžbu zúčastniť sa na ňom... ? V prípade nie veľmi angažujúceho postoja, čo treba robiť, aby sme reagovali otvorenejšie a prijateľnejšie, s lepšími sklonmi vzhľadom k účasti na tomto zhromaždení?

* Môžeme povedať, že zhromaždenia sú akoby „Božím kairosom“, príležitosťou milosti, ale je potrebné, aby všetky sestry bez výnimky, sa na ňom zúčastnili. Podľa vášho názoru, ktoré osobné postoje považujete za dôležité a potrebné, aby domáce zhromaždenie dosiahlo svoj cieľ?

P. Javier ÁLVAREZ
generálny direktor

S

**Súčasné
výzvy**

Pohostinnosť
(pokračovanie)

III. Pohostinnosť v evanjeliách

V našej dnešnej úvahe by som chcel upriamiť vašu pozornosť na dve epizódy zachytené v evanjeliách. Sú to udalosti, v ktorých Pán Ježiš prijíma a ponúka pohostinnosť. Včera som hovoril o nej vo všeobecnosti; dnes sa zameriame a budeme si všímať dve udalosti z Ježišovho života o prijatej a ponúknutej pohostinnosti, prijatí. Oba príbehy sú v Evanjeliu podľa sv. Lukáša. Myslím si, že jeho evanjelium priťahuje viac nás, príslušníkov vincentských spoločností.

Raz som počul niekoho, ako sa spytoval: «Keby ste raz vstúpili do kostola s túžbou prijať sviatosť zmierenia a v 4 spovedniciach by sa ako spovedníci nachádzali 4 evanjelisti, ku ktorému by ste išli?» Nemôžeme za to, akým temperamentom a vkusom sme boli obdarovaní. Zaiste, každý z nás sa bude cítiť priťahovaný niektorým viac ako tromi ostatnými. Hovorí sa, že nie je správne prirovnávať. Áno, veď keď aj uprednostňujeme niektorého z evanjelistov, sme šťastní, že máme k dispozícii štyroch. Keby ste boli ako sv. Ján z Kríža, cítili by ste sa viac naklonení k sv. Jánovi evanjelistovi - považovaný za najhlbšieho teológa z evanjelistov. Predstavujem si, že príslušník vincentskej rodiny, zaujímajúci sa o službu chudobným, by šiel k spovednici sv. Lukáša. Aj ja by som si ho vybral. Pripomínam si, že P. Maloney v jednej zo svojich kníh venoval viac strán teológii Lukášovho evanjelia.

Pred mnohými storočiami sv. Hieronym povedal o sv. Lukášovi, že je „pisateľ Kristovej láskavosti“. Je to evanjelista, ktorý

najviac vyzdvihuje láskavosť. Bola to jedna z charakteristických čŕt sv. Františka Saleského, ktorého mimoriadne obdivoval sv. Vincent. Sv. Lukáš je evanjelista hlboko preniknutý Kristovým súcitom. Z jeho evanjelia vyžaruje Kristov súcit s chudobnými. Oni zaberajú prvé miesto na stránkach jeho evanjelia. Keby bol sv. Lukáš dnes medzi nami, iste by nám znovu pripomenul pozoruhodnú spoluprácu žien, ktorou boli nápomocné Ježišovi počas jeho ohlasovania radostnej zvesti medzi chudobnými. Niet pochyb, že sv. Lukášovi vďačíme, že na prvých stránkach jeho evanjelia nám predstavil „*Máriu, pannu zasnúbenú mužovi z rodu Dávidovho, menom Jozefovi*“. Keď sa pozeráme na udalosti opísané sv. Lukášom, vidíme, ako veľmi mu vďačíme za tajomstvá ruženca.

V 10. kapitole vidíme Ježiša hostujúceho v dome Marty a Márie. Tento stav hosťa – pozvaného je jedna z najľudskejších. Naozaj, náš Pán je natoľko ľudský, že si potrebu odpočinúť, zakúša potrebu uvoľniť sa medzi svojimi priateľmi. Toto našiel v Betánii. Tu sa najčastejšie uchýľoval v poslednom týždni svojho života, keď sa blížili temné mraky utrpenia a smrti. Evanjelista opisuje udalosť tak, že reakcie oboch sestier sa nám zdajú úprimne ľudské. Mária, ktorá je celkom kontemplatívna osoba, dáva prednosť bytiu pred činnosťou, chce radšej byť ako konať, zatiaľ čo Marta je aktívna a praktická. Vznik napätia medzi dvomi sestrami začíname doslova cítiť, keď Marta začína byť stále viac netrepezlivejšia pri pohľade na nečinnú Máriu. Možno sa mýlim, ale v tejto netrepezlivosti je možnože aj troška závidia. Závišť si vie naniest' dobrú kozmetickú vrstvu, aby zakryla svoje škaredé vrásky.

V tejto udalosti je zachytená ďalšia ľudská vlastnosť. Všimli ste si, ako vo chvíli, kedy Martina mrzutosť presiahne mieru, zasiahne Máriu, ale slovami neobracia sa na ňu: «*Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať? Povedz jej, nech mi pomôže!?*» (Lk 10, 40) Toto bolo zo strany Marty nerozmyslené, že? Náš Pán prišiel ako hosť. Marta ho implikuje do aféry vedenia domácnosti a rozdelenia úloh medzi ňou a jej sestrou. Keď sme namrzení alebo strácame trepezlivosť, často sa nám stáva, že hovoríme veci, ktoré hneď za tým ľutujeme. Môžem odôvodnene odhaliť jednu chybu v Martinej reči? Zdá sa mi, že keď sa obrátila na Ježiša, nalieha a opiera sa na „ty“: „Nedbáš?“ Ježiš je vždy pozorný voči druhým, teraz akoby sa nezaujímal o samotárske úsilie Marty o sporák, keď je poverená pripraviť stôl a jedlo. Úbohá Marta! Je možné, že jej

obvyklá pohostinnosť priateľov je tentoraz zakalená vyčerpanosťou a istou znechutenosťou.

Ako na to reaguje Ježiš? Hneď cítite zmenu atmosféry, keď Ježiš prilieva olej láskavosti na rozbúrené vody. Možno by mu bolo ľahšie povedať jednoducho Marte: „Ale prečo zvaľuješ vinu na mňa? V tomto dome nemám čo rozkazovať.“ Nie, nič také sa nestalo. V Ježišom spôsobe upokojenia sú fľaštičky balzamu: „*Marta, Marta!*“ Mohli by sme doslova cítiť, ako láskavosť a porozumenie prichádzajú a vyúsťujú mimo Marty jej napätie a netrpezlivosť. V Ježišovej odpovedi nie je ani stopa po podráždení, len pochopenie a ocenenie jej obete. Môžeme predpokladať, že keď nastal pokoj a vyrovnanosť, všetci traja, celí šťastní, si sadli za stôl a pochutnávali si na dobrých jedlách, ktoré navarila Marta.

Pán Ježiš pôvabne prijímal pohostinnosť rodiny z Betánie. Prijímať ako i dávať je umenie. Uvedomujeme si dôležitosť umenia dávať? Od detstva, neskôr v spoločenstve, sme boli vedení dávať, byť štedrými, veľkodušnými a stále udržujeme toto umenie vedieť dávať, darovať. Umenie prijímať je tiež veľmi dôležité a potrebuje, aby sme ho udržiavali. Mnohí z nás, zvlášť muži chcú byť stále nezávislí od druhých. Ale ak nezávislosť môže byť svätá, niekedy sa stáva, že maskuje nedostatok pokory. Vedieť prívetivo prijímať to, čo mi je ponúkané niekým, si môže vyžadovať potlačenie môjho ega, môjho ja. Táto požiadavka je úzko spojená s čnosťou pokory. Pravá pokora je podmienka, ktorú treba splniť, aby sme mohli stále stelesňovať Kristovu lásku. Nemôžeme mať radi nejakú osobu, či už chudobnú alebo bohatú, ak sa k nej staviame s postojom nadradenosti. Tak učí sv. Vincent: *«Usilujme sa o pokoru, pretože čím viac je niekto pokorný, tým viac bude láskavejší k blížnemu. Láska je rajom komunit. Láska je kráľovná čností, ktoré priťahuje a zachováva pokora. Existujú spoločnosti pokorné ako doliny, ktoré priťahujú na seba všetku vodu hôr. Ako náhle sa vyprázdňime od seba samých, Boh nás naplní sebou, pretože nemôže strpieť prázdno.»* (Abelly LI kap. 22, s. 93)

Pápež Benedikt XVI. vyjadril podobnú myšlienku, keď vo svojej homílii pri polnočnej sv. omši povedal: *«Boh je taký veľký, že sa môže stať malým. Boh je taký mocný, že sa môže stať slabým a stretnúť sa s nami ako bezbranné dieťa, a tak aby sme ho mohli milovať. Boh je natoľko dobrý, že sa zrieka svojej božskej nádhery a zostupuje do jasiel, aby sme ho mohli nájsť, aby sa nás mohla*

dotknúť jeho dobrota, ktorá sa nás prenáša a naďalej cez nás pôsobí.» Takto sa má správať každý, kto má vinčentské povolanie.

Často uvažujem: aká škoda, že o povolání Marty a Márie sa často uvažuje veľmi obmedzene a ich úlohy stavajú do opozície, akoby jedna vylučovala druhú. Z Márie sa robí zástupkyňa kontemplatívneho povolania a z Marty zástupkyňa aktívneho povolania. V skutočnosti v aktívnom povolání je kontemplatívna dimenzia a v kontemplatívnom povolání zase aktívna dimenzia. I vaše Konštitúcie podčiarkujú túto kontemplatívnu dimenziu.

V 4. kapitole Jánovho evanjelia vidíme pôsobivý obraz, kde je Ježiš akoby „pozvaný“ ženou zo Samárie. Samaritánka je jeho hostiteľkou. Táto žena môže zadovážiť Ježišovi vodu, ktorá uhasí jeho smäd. Je veľmi zrejmé, že i Samaritánka je smädná, ale v takej duchovnej rovine, ktorú ani netuší. A tak v 4. kapitole sv. Jána evanjelistu sme svedkami stretnutia Kristovho smädu so smädом anonynej ženy.

Každá modlitba sa prežíva ako stretnutie smädu človeka s Božím smädом. Zaiste Boží smäd po nás je omnoho intenzívnejší ako náš po Bohu. Kristus na kríži v hrozných bolestiach zvolal: *«Žízňim!»*. Svätci v tom videli viac ako fyzický smäd jeho tela. Bol to výkrik vychádzajúci z jeho srdca túžiaceho po našich srdciach. Keď sa modlíme, Kristov smäd po našom srdci je nielen intenzívnejší ako náš, ale jeho smäd prýšči z múdreho a nekonečne milujúceho srdca. Je to zvolanie niekoho, kto pozná dokonale naše ľudské srdcia a chápe náš smäd. Keď sa modlím, dávam spoznať môj smäd prednášaním svojich potrieb, vyjadrením môjho smútku a ľútosti nad terajšími a minulými omylmi. V modlitbe utišujem svoj smäd po klaňaní sa môjho Stvoriteľovi a vzdávam mu vďaku za jeho nevyčerpatelnú lásku a neúnavnú dobrotu.

Boh absolútne túži po mojom srdci. Jeho smäd vyžaruje z čistej lásky, pretože *«Boh je láska»* (1 Jn 4, 8). S mojím smädом to nie je vždy tak. Predstavme si vysmädnuté dieťa, ktoré sa ocitne na brehu mora. Ak by sa bezhlavo pustilo načrieť a napiť, ihneď by zistilo, že táto voda nemôže uhasiť smäd. Nie som už dieťa, mal by som to vedieť, ale niekedy sa mi stáva, že sa pokúšam uhasiť smäd morskou vodou. Boh mi vo svojej láske vychádza v ústrety a pozorne bdie, aby mi dal živú vodu svojej čistej lásky. Ježišov duch, ktorý žije v nás, ktorý sa v nás modlí nevyповedateľnými slovami, postupne očisťuje všetky naše túžby.

Prednesme Pánovi svoje túžby a smäd s jednoduchosťou dieťaťa, dajme mu ich spoznať. Potom, keď budeme očistení a premenení túžbou, že len Boh nás môže urobiť šťastnými, budeme občerstvení touto živou vodou, ktorá prúdi do večného života: „Bože, ty si môj Boh, už od úsvitu sa viniem k tebe. Za tebou prahne moja duša, za tebou túži moje telo ako vyschnutá, pustá zem bez vody.“ (Ž. 62, 2)

Práve som vám ponúkol myšlienku sv. Augustína tak, ako je citovaná v novom Katechizme katolíckej Cirkvi na začiatku oddielu o kresťanskej modlitbe: «*Či už vieme alebo nie, modlitba je stretnutím Božieho smädu s naším smädom. Boh žízni, aby sme my smädili po ňom*» (porov. sv. Augustín, *De diversis quaestionibus octoginta tribus*. 64, 4: PL 40, 56 – KKC § 2560).

Vráťme sa do domu v Betánii. Pán Ježiš je tu ako pozvaný. Prijíma pohostinnosť Marty, Márie a Lazára. Je dozaista dôležité, aby sme s úplnou dôverou hovorili nebeskému Otcovi o našich potrebách. Sme povzbudení k tomu, pretože sme presvedčení spolu so sv. Tomášom Akvinským, že modlitbou predkladáme nášmu nebeskému Otcovi naše túžby, priania, aby ich mohol naplniť.

Môže sa nám stať, že v modlitbe budeme hovoriť príliš? Zo skúsenosti všetci vieme, že to môže byť nudné, ak pri konverzácii dvoch osôb, jedna z nich stále hovorí a druhá musí mlčať. Z času na čas sa pýtam, či i ja nehovorím Bohu príliš svojimi myšlienkami a potrebami. Bohu môže byť potom ťažké pošepnúť mi to, čo mi chce povedať. Boh vie počúvať, je dobrým poslucháčom. A ja, viem počúvať, viem nastaviť svoje uši na počúvanie?

Prosíme, aby sme dostali. Možno sa mi stáva, že dávam príliš veľký priestor prvým dvoch slovesám v Ježišovom odporúčaní: «*Proste a dostanete*». «*Žiadajte a dajú vám*». Dobre by som urobil, keby som sa trochu zastavil pri slove «prijatť». Často sa stáva, že keď sa modlíme za niekoho alebo za seba, prosíme, aby boli naše srdcia pripravené prijať to, z čoho Boh chce, aby sme mali úžitok. Môže sa stať, že naše srdcia a srdcia tých, za ktorých prosíme, nie sú pripravené prijať Božiu priazeň. Preto hovorím, že je dobré často uvažovať o „dostanete“ z vety «*Proste a dostanete*». Keď na naše modlitby nedostávame takú odpoveď, akú by sme chceli, možno je to preto, lebo ešte neprišla Pánova „hodina“.

Pápež Benedikt XVI. nám to pripomenul vo svojej homílii na polnočnej Vianočnej svätej omši (r. 2005) v Bazilike sv. Petra.

Dovoľte, aby som vám tu znovu povedal jeho vlastné slová: *«Položme otázku správnejšie: Ktorí sú to ľudia, ktorých Boh miluje, a prečo ich miluje? Je Boh azda zaujatý? Miluje azda iba niektorých a iných ponecháva samých na seba? Evanjelium na tieto otázky odpovedá poukazom na niektoré konkrétne, Bohom milované osoby. Sú tu jednotlivci – Mária, Jozef, Alžbeta, Zachariáš, Simeon, Anna a podobne. Ale sú tu aj skupiny osôb: pastieri i mudrci od Východu, takzvaní králi. Zastavme sa v túto noc pri pastieroch. Čo sú to za ľudia? V ich prostredí to boli osoby podceňované; pokladali ich za nedôveryhodných a pri súdoch ich neprijímali ako svedkov. Ale kto to boli v skutočnosti? Iste nie veľkí svätci, ak tým myslíme osoby hrdinsky čnostné. Boli to ľudia jednoduchí. Evanjelium zdôrazňuje jednu ich charakteristiku, ktorá bude mať – podľa Ježišových slov – dôležitú úlohu: boli to osoby bdejúce. Predovšetkým v zmysle vonkajšom: v noci bdeli blízko svojich oviec. Ale platí to aj v hlbšom význame: boli otvorení Božiemu slovu. Nežili do seba uzavretým životom; mali otvorené srdce. Nejakým spôsobom, kdesi v hĺbke ho očakávali. Ich bdelosť vyjadrovala pohotovú ochotu – ochotu počúvať, ochotu vydať sa na cestu; vyjadrovala očakávanie svetla, ukazujúceho smer ďalšej cesty. A to je práve ono, čo Boha zaujíma. Miluje všetkých, lebo všetci sú jeho tvormi. Ale niektoré osoby sa duchovne uzavreli; jeho láska u nich nenachádza nijaký prístup. Sú presvedčení, že Boha nepotrebujú; nechcú ho. Sú aj iní, možno morálne rovnako úbohí a hriešni, čo ich ale aspoň trápi. Oni Boha očakávajú. Vedia prahnúť po jeho láskavosti, aj keď o nej nemajú presnú predstavu. Do ich otvorenej, čakajúcej duše môže Boží lúč preniknúť, a s ním i jeho pokoj. Boh hľadá ľudí, ochotných nieť a odovzdávať jeho pokoj....»*

A tak, keď sa modlíme za ľudí a za seba, prosíme Pána, aby otvoril naše srdcia na jeho prijatie. Prijat' Jeho osobu a jeho dary, ktorými nás chce obohatiť. Modlitba je napokon záležitosťou srdca. *«Pane Bože, stvor vo mne srdce čisté»* (Ž. 50), tak sa modlil Dávid v hlbokom úkone ľútosti. Je to hlavná časť tohto žalmu. Pohostinnosť, prijatie, či už darované alebo prijímané, je tiež záležitosťou srdca. Učme sa teda nechávať sa pokorne pozývať Bohom a každým z nás navzájom. Učme sa tiež byť dobrými hosťami. O tom budeme uvažovať v nasledujúcej meditácii.

IV. Stať sa dobrými hosťami

Ježiš ako človek nemal toho veľa, aby mohol ponúknuť pohostinnosť. Zaiste slovo „pohostinnosť“ v nás vzbudzuje prestretý

stôl a príbytok. Keď o tom uvažujeme, konštatujeme, že pohostinnosť – ako som to vyššie uviedol – je obsahovo bohatý výraz. Ježiš Kristus ako prvý povedal o sebe, že nemá kameňa, kde by sklonil hlavu a odpočinul si. Viedol životný štýl putujúceho kazateľa. Traja zo štyroch evanjelistov predstavujú skupinu galilejských žien, ktoré nasledovali Ježiša a zo svojho majetku mu pomáhali pokryť jeho materiálne potreby. Ježiš chcel žiť chudobne a učil sa pokorne prijímať veľkodušnú službu druhých, počnúc jeho matkou Máriou a otcom Jozefom.

«*Nezabúdajte na pohostinnosť*». Posledné Kristove gestá ku koncu jeho života, boli gestami pohostinnosti: keď zveril svoju matku Máriu Jánovi. Bol to prejav dôvery zveriť Máriu svojmu milovanému učeníkovi – a cez neho každému z nás. Aj ľutujúcemu zločincovi na kríži v posledných okamihoch života sa dostalo Kristovho prijatia. Ježiš visiac na kríži ho uistil: «*Veru hovorím ti, ešte dnes budeš so mnou v raji*». A tak i uprostred bolestných okamihov života Ježiš nezabúda na prijatie.

Najkrajší prejav Kristovej pohostinnosti je vyzdvihnutý pri Poslednej večeri vo Večeradle, len asi 24 hodín pred tým, ako sa odovzdá do Otcových rúk v poslednom prejave jeho milujúcej poslušnosti.

V rozhodnutí Pána Ježiša zanechať nám eucharistickú obetu vo forme jedla je niečo dojemné, nežné a hlboko ľudské. Dobré jedlo môže urobiť zázrak v rodine alebo spoločenstve. Pri jubilejných slávnostiach ponúkame sviatočné jedlo. Tieto jedlá pomáhajú uzdraviť staré zranenia, zmenšiť napätia medzi členmi spoločenstva alebo rodinnými príslušníkmi. Jeden môj spolubrat mi raz povedal, že podľa jeho názoru, najlepším oživovateľom je fľaša vína. Niet pochýb: keď sme pri slávnostnom stole, pokúšame sa zabudnúť na naše spory a sme radostní. Jubileá a narodeniny môžu byť chvíľami zmierenia a plnšieho prijatia ďalších členov spoločenstva.

Je naozaj škoda, že na najväčšie tajomstvo našej viery, Eucharistiu, mnoho ľudí hľadí spod zorného uhlu morálnej povinnosti, zvlášť keď prichádza nedeľa. Je smutné počuť niektorých dnešných mladých ľudí, že zúčastniť sa na omši ich naplňa nudou.

Čo sa týka mládeže, niekedy sa hovorí, že my, starší, nehovoríme rečou dnešnej mládeže. Možno je to pravda. pri tejto príležitosti môžeme sa pýtať, akú reč používa Boh. Môj život je

učňovskou prípravou: v živote musím rozvinúť moju šikovnosť používať Božiu reč a ňou je agapé. *«Na konci života vás vyskúšam z lásky»*, napísal sv. Ján z Križa. Najdôležitejšia pravda, ktorú nám Boh zjavil o sebe, sa nachádza v troch slovách v spisoch sv. Jána: *«Boh je láska»* (1 Jn 4, 8). Nenapísal: *«Boh má lásku»*, napísal: *«Boh je láska»*.

Ozajstná láska nás vždy niečo stojí. Môže muž skutočne milovať svoju ženu, žena svojho muža, rodičia svoje deti bez toho, aby sa ich láska nevyjadřila obetou? Hoci nepoužívajú slovo „obeta“, ich pravá láska ich vždy niečo stojí. Ak nás Boh miluje, ako veríme, že robí, potom drahá láska a obeta tvoria centrum jeho lásky k nám: *«Boh tak miloval svet, že dal svojho jediného Syna, aby každý, kto v neho verí, nezahynul, ale mal večný život»* (Jn 3, 16). Boh k nám nemá len pocity lásky. Jeho láska **obetuje** a ešte **bude obetovať**. Taká je povaha lásky. Pod spôsobmi chleba a vína vzkriesený Kristus prehovára rečou lásky. Počúvajte slová ustanovenia Eucharistie: *«Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás... toto je kalich mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás...»*. Láska Kristova ho stojí život.

Celý Kristov život nám hovorí rečou obetujúcej sa lásky. Jeho pôsobenie: uzdravovať, vyučovať, potešovať, boli neustálym výlevom sily, ktorá ho stála mnoho. Dnes a každý deň pozýva každý úd svojho Tela, Cirkvi, vliať do obetného kalicha pri sv. omši svoje utrpenia, radosti, nádej a silu obetovaných pre chudobných. Ak mimo sv. omše nehovorím a nežijem touto rečou lásky, ktorá je náročná, potom nemôžem byť v súlade so symfonickou hudbou, ktorú poznáme pod slovom eucharistická obeta svätej omše. Centrom a ohniskom každej eucharistickej slávnosti je živé a aktuálne obnovenie obety, ktorú vykonal sám Kristus na Kalvárii.

Jedna z dojemných vítaných chvíľ „Kristovho umučenia“ prichádza uprostred veľkých utrpení a mučení, ktoré zakusuje náš Spasiteľ: na krátky okamih sme ponorení do pokoja Večeradla. Scéna ukrižovania Ježiša a jeho úzkosti pri agónii je preniknutá chvíľami pokoja Poslednej večere. Ježiš na Kalvárii bezvýhradne obetoval svoje telo a krv. Učenikom ich obetoval predtým v podobe chleba a vína pri veľkonočnej pasche. Potom ich žiadal, aby to robili na jeho pamiatku, kým znova nepríde. Ďalší troj-, štvorminútový záber filmu nám ukazuje Krista uprostred ukrutných múk, ktoré znáša zo zvrchovanosti lásky a očakáva ju od tých, ktorí sa odvolávajú, že sú jeho učeníkmi. Dva zábery trvajú len chvíľu, ale

veľmi pripomínajú túto pravdu: že každá eucharistická slávnosť je obnovou Kristovej obety na kríži, obety lásky, na ktorej sa teraz zúčastňujeme. Hovorí sa, že keď náš zosnulý Svätý otec Ján Pavol II. videl film od Mel Gibsona, len poznamenal: „*Takto to bolo*“.

«*Nezabudnite na pohostinnosť!*» Nie, Kristus na ňu nezabúda: «*Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes a naveky*» (Žid 13, 8). Eucharistia je večná zmluva. Vzkriesený Kristus nás pozýva, aby sme živo zakúsili jeho pohostinnosť v eucharistii, deň po dni. Žiadna z našich starostí a potrieb nie je príliš veľká, aby nemohla byť položená na paténu. Podľa slov 4. eucharistickej modlitby táto obeta «*prináša spásu celému svetu*», či už svet to uznáva, alebo nie. Mám rád presvedčenie jedného talianskeho kapucínskeho kňaza, ktorý bol chorý a hrbatý. Tento kňaz vraj nebol schopný žiadnej služby v komunite okrem toho, že zostával sedieť a sponedať celé dni v sponednici a vysluhovať denne sv. omšu. To bola jediná služba, ktorú mohol vykonávať svätý Leopold. Hovorieval, že neexistuje nič také veľké, pre čo by sme nemohli prosiť slúžiť sv. omšu vzhľadom na veľkosť Toho, ktorý ju obetoval a čo obetoval. P. Leopold zomrel v roku 1942 a pápež ho pre toto kanonizoval asi pred dvadsiatimi rokmi.

Každý deň nás celebrant pozýva na sv. omši: «*Vyznajme tajomstvo viery*». Tajomstvom viery je ukrižovaný a vzkriesený Ježiš Kristus, ktorý je v eucharistickej slávnosti obetujúcim aj obeťou.

Po zakúsení pohostinnosti Boha v eucharistickej slávnosti náš prívetivý Pán nás žiada, aby sme poskytli pohostinnosť všetkým tým, ktorých stretávame cez deň. Po zakúsení pohostinnosti Boha v pozvaní, ktoré nám adresuje náš Spasiteľ poslednými slovami sv. omše: «*Idte v mene Božom*» alebo v anglickej verzii: «*Idte v pokoji, aby ste milovali a slúžili Pánovi*». Týmito slovami sme pozvaní prijať za hosťa „celého“ Krista. Boli sme prijatí božským hosťiteľom ako jeho pozvaní. Teraz sme hosťiteľmi, aby sme Ho prijali v osobe tých, ktorých stretávame po eucharistickej slávnosti. Niekedy sa to môže zdať ťažké, pretože náš Spasiteľ sa predstavuje v rôznom, niekedy odstrašujúcom, až odpudivom prestrojení. Máme vedieť prijať každého, zvlášť chudobných, ale aj osoby, ktoré možno nie sú chudobné, pretože ako napísal jezuitský básnik Hopkins: «*Kristus žiari na tisícich miestach, jeho krásu možno vidieť v očiach a údoch, ktorí nie sú jeho*». Ťažkosť vedieť byť stále prívetivými voči „celému“ Kristovi je dobre vyjadrená v príbehu, ktorý ukončí našu úvahu.

Problém so Zjaveniami

Jedného dňa Ježiš prišiel do mojej kancelárie, zostal stáť a čakal.

Veľmi mi to bolo nepríjemné, veď som mal toľko práce.

Neprekážalo by mi, keby bol zmračený alebo postihnutý: viem si poradiť s invalidmi.

Ale on tam zostal pevne stáť, mal celkom spokojný výraz aj s jeho potvorskou gitarou.

Neponúkol som mu stoličku, lebo by zostal sedieť až do večera.

Buďme čestní, jednoduchí a úprimní: v tej chvíli, ako i inokedy, cítil som sa ako rozpoltený, ukrižovaný, nevedel som, čo robiť pre Boha, ani pre niekoho iného!

Po dlhej chvíli chcel som s tým skončiť a preto som sa spýtal: *«Tak čo? Čo sa prihodilo? Čo chcete?»*

Začal sa hlúpo smiať a odpovedal mi: *«Len som prechádzal okolo, chcel som povedať „Čao!“»*.

«Geniálne!» zatlieskal som posmešne.

Pozdravil „Čao“... a zmizol.

Po jeho odchode som začal byť natoľko nahnevaný na seba, že som nemohol ani počúvať rádio. Vyšiel som na kávu.

Problém s Kristom spočíva v tom, že vždy k nám prichádza v „nehodnú“ chvíľu!

Ján Šťastný

«Nezabudnite na pohostinnosť, bez šomrania si navzájom preukazujte pohostinnosť» bez toho, aby ste si v duchu priali: „len, aby som to nemusel urobiť!“.

P. Richard Mc CULLEN, CM

A

**Aktuality
z provincií**

Generálna predstavená, s. Evelyne Franc
a generálna asistentka, s. Margaret Barrett

Provincia Saint Louis (USA)

12. -18. novembre 2006

12. novembra 2006 prišli na návštevu provincie St Louis naša generálna predstavená, s. Evelyne Franc spolu s generálnou asistentkou, s. Margaret Barrett.

Na druhý deň navštívili viaceré diela našich sestier v meste **SAINT LOUIS** :

- prípravnú školu kardinála Cardinal Ritter: je to diecézna škola, do ktorej chodia zvlášť americkí študenti afrického pôvodu.

- sociálne zariadenie „Anjela strážneho“ a Dom „Ozeáš“: poskytujú tu sociálne služby, ako ošatenie, stravovanie, rôzne služby rodinám nachádzajúcim sa v núdzi.

- Nemocničné centrum „De Sales“: nemocnica (poskytovanie liečby cez deň) pre chudobné deti; organizácia napomáha ich rozvoj.

Popoludní s. Evelyne navštívila sestry dvoch miestnych komunít a večer 52 sestier kraja Saint Louis, ktoré sa zišli v provinciálnom dome. Pri rozhovoroch s. Evelyne zdôraznila *«dôležitosť nechať sa dnes stále viac prenikať duchom Spoločnosti: pokorou, jednoduchosťou a láskou; pričom môžeme vyjadriť vlastného ducha novým a prorockým spôsobom v našich rozmanitých kultúrach»*.

V utorok, 14. novembra s. Evelyne so s. Margaret navštívili:

- Komunitu „Sarah“ v domove dôchodcov s lekárskou starostlivosťou; má tri poschodia, patrí do areálu zdravotníckeho strediska „DePaul“. Toto zariadenie je spravované dcérami kresťanskej lásky v spolupráci so štyrmi ďalšími rehoľnými

kongregáciami. S. Evelyne povedala našim starším a chorým sestram, že ich poslaním je byť „domom modlitby“.

- Administratíva zdravotníckej inštitúcie „Nanebovstúpenia“. Táto národná zdravotnícka inštitúcia je vedená štyrmi provinciami DKL v družbe s dvomi kongregáciami sestier sv. Jozefa. Vedúci predstavili svoje plány do budúcnosti s. Evelyne, ktorá ich povzbudila vytrvať v zámeroch, aby tak svedectvo Cirkvi v USA, už známe vďaka jej záväzkom v službe chudobným, bolo stále viditeľnejšie.

Potom návštevnícky odišli do **TEXASU**, kde v San Antonio ich privítalo 39 zidených sestier. Po eucharistickej slávnosti a typickom mexickom obede za zvuku veľmi živej hudby Mariachi sestra Evelyne sa prihovarila sestram jednoduchými a srdečnými slovami; medzitým vyjadrila: „Skutočne máte veľmi radi Spoločnosť“.

Spolu so s. Margaret navštívila:

- dve centrá spoločných zdravotníckych a sociálnych služieb, ktoré vedie zdravotnícka organizácia „Nanebovstúpenie“. Sestry, ktoré tu pracujú, vyučujú zdravotnícku prevenciu, ošetrojú chorých v jednej z okolitých farností, ponúkajú mládeži a dospelým stretnutia a exercície, aby spoznali charizmu.

- dve miestne komunity, kde sestry vyjadrili svoje nadšenie zo služby väzňom. Vo záchytných strediskách pôsobia ako vychovávateľky a pastoračné pracovníčky.

15. novembra s. Evelyne a s. Margaret odcestovali lietadlom do Nového Orleánsu, do mesta **LOUISIANE**. Tu sa stretli s 13-timi sestrami mesta, ktoré je vo veľkej časti zničené uragánom Katrina z r. 2005. Okolo mesta, na kilometre bolo vidieť prázdne domy a stovky provizórnych prístreškov, ktoré poskytla vláda. Išli aj do najviac postihnutých štvrtí, kde sestry pôsobia:

- v školách, sociálnych a zdravotníckych strediskách vo forme mobilných ambulancií,
- v spolupráci s katolíckymi charitami v nemocničnom centre dcér kresťanskej lásky, ktoré bolo dočasne presťahované do kostola vo veľmi poškodenom 9. okrese.
- ošetrovateľskom centre „Panny múdrosti“.

Po stretnutí s personálom na týchto jednotlivých miestach s. Evelyne bola veľmi dojatá odvahou zamestnancov a sestier pri toľkých ťažkostiach, ktorým museli čeliť.

Ako posledný navštívili štát **ARKANSAS**. Po stretnutí s tromi sestrami, ktoré pracujú v Little Rock a tými, ktoré spolupracujú

s katolíckymi charitami na pomoc vyst'ahovaným obyvateľom z Nového Orleansu, s. Evelyne a s. Margaret prišli do školy sv. Petra v meste Pine Bluff, potom v Gould, kde sa oboznámili s rôznymi druhmi služby poskytovanými v tomto vidieckom kraji a v zdravotníckom centre „Alžbeta“. Sestra Evelyne poskytla interview pre noviny *Arkansas Catholic*, kde okrem iného hovorila o dôležitosti spoločnej práci v prospech najnúdznejších.

18. novembra, po Eucharistii slávanej v provinciálnom dome za účasti provinciálneho direktora a rady, s. Evelyne a s. Margaret sa rozlúčili, aby sa vrátili do Materského domu.

Pre našu provinciu bolo veľmi vzácnou príležitosťou stretnúť sa s našou generálnou predstavenou. Mohli sme sa s ňou podeliť s tým, čo žijeme, naším úsilím pri odovzdávaní charizmy v strednej časti USA a prijať od nej veľké povzbudenie v našej pestrej misii. Sme jej za to veľmi vďačné.

s. Mária Tereza Sedgwick,
dcéra kresťanskej lásky

Čínska provincia

1. stretnutie DKL ázijského kontinentu s témou „Migrácia“

Stretnutie dcér kresťanskej lásky ázijského kontinentu o „Migrácii“ sa konal na Taiwane od 21.-28. apríla 2007 na tému: **«Povolané budovať spoločne svet bez hraníc».**

Toto stretnutie, prvé takého druhu na rovine kontinentu od medzinárodnej sesie o migrantoch konanej v Materskom dome v septembri 2005, prebiehalo v Pastoračnom centre v Hsinchu. Zišlo sa na ňom 52 účastníkov z 9-tich ázijských krajín: Kambodža, India, Indonézia, Japonsko, Filipíny, Južná Kórea, Taiwan a Vietnam. Myšlienku navrhli a schválili vizitátorky Ázie na stretnutí vizitátoriek v roku 2006 v Paríži.

Týždeň bol zahájený eucharistickou slávnosťou, ktorú celebroval biskup z Hsinchu, Mons. John B. Li. V homílii zdôraznil výzvu do budúcnosti: konať viac, aby sme odpovedali na situáciu migrantov, ktorá sa stále zhoršuje vo svete a zvlášť v Ázii. Sestra Emma Lee, vizitátorka Čínskej provincie privítala účastníkov a pozorovateľov z jednotlivých provincií Ázie: 8 vizitátoriek, niektorých provinciálnych direktorov, sestry, ktoré pôsobia v službe migrantom, laických spolupracovníkov, kňazov Misijnej spoločnosti a sestry, ktoré zaujíma táto misia. Organizačná skupina bola v tomto zložení: generálna radkyňa s. Julma Neo, vizitátorka Filipínskej provincie s. Mária Tereza Mueda, vizitátorka s. Emma Lee a s. Bertha Dolangon z Čínskej provincie.

Bola použitá metóda: „vidieť – zväžiť - konať“; používali ju už pri predchádzajúcich stretnutiach.

VIDIEŤ

Vďaka príhovorom viacerých prednášateľov a návšteve /počas jedného dňa/ v šiestich centrách pre migrantov, účastníci

mohli vidieť realitu situácie migrantov. Je to veľmi zložitý fenomén, ktorý sa týka zvlášť žien. Na stretnutie bolo pozvaných päť osôb (3 laici, 1 rehoľníčka a 1 diakon), ktorí informovali účastníkov o situácii v ich krajine v otázke migrantov: napr. vo väčšine krajín chýbajú zákony, ktoré by ochraňovali migrantov, odpoveď Cirkvi na problémy migrácie a pod. Tieto osoby pochádzajú z krajín, odkiaľ prichádzajú migranti (Indonézia a Filipíny) a z krajín, ktoré ich prijímajú (Taiwan, Japonsko, Južná Kórea). V súčasnosti pracujú buď v centrách pre migrantov alebo v Komisii „Spravodlivosť a pokoj“. Z ich prednášok účastníci mohli spoznať, že v každej migrácii vzťahy na seba nadväzujú a sú vzájomne od seba závislé čo do dimenzií politickej, právnickej, sociálnej, kultúrnej, hospodárskej, ekologickej a náboženskej. Tieto vzťahy žiadajú, aby sa na fenomén hľadelo z globálnej stránky, a tak mohlo čo najlepšie odpovedať.

Príčiny migrácie sú štrukturálne, ale aj osobné. Chudoba je tiež príčinou a dôsledkom migrácie, ktorá len zhoršuje problémy kvôli vyťažovaniu a zneužívaniu osôb, porušovaním ľudských práv a ľudskej dôstojnosti, chorobami a morálnym úpadkom. V súčasnosti sa odhaduje, že 190 miliónov osôb sú akoby len „mulicami“, „modernými otrokmi“ a jednoduchými „sexuálnymi predmetmi“. Účastníci boli pohnutí rozprávaním príbehov migrantov o neľudskosti kupliarov, zamestnávateľov, dokonca guvernérov. Nedôstojné správanie existuje v krajinách pôvodu, ale i v krajinách, kam migranti prichádzajú a kde žiadny zákon neochraňuje práva migrantov.

P. Fabio Baggio, riaditeľ Medzinárodného migračného centra na Filipínach predniesol výklad, ktoré umožnil účastníkom prehliť ich spôsob „pohľadu“ na realitu migrantov v Ázii, zvlášť výzvy pre Cirkev a rehoľníčky.

ZVÁŽIŤ

Po prednáške P. Fabia o «*Výzvach migrantov pre rehoľníčky v Ázii*» a prezentácii sestry Julmy o «*Službe chudobným v súčasnosti*» účastníci uvažovali o všetkom, čo videli a počuli vo svetle viery a vinčentskej charizmy. Služba pri migrantoch je silnou výzvou pre ázijskú Cirkev zaangažovanú v trojitom dialógu: s chudobnými, s inými náboženstvami, s rôznymi kultúrami. Bola posilnená aj výzva k životu vinčentskej charizmy podľa Línii činnosti vypracovanými po GZ 2003. Z tohto stretnutia vzišli tri smernice:

- kráčať s ľudom ako pri exode do zaslúbenej zemi,

- tak, ako nebeský Otec priat' si svet bez hraníc - realizáciu jeho Kráľovstva,
- vytýčiť cestu viery s Ježišom, kráčať po rozbúrenom mori migrantov a hovoriť „Nebojte sa“.

KONAŤ

Komisia siedmich DKL zaangažovaných pri migrantoch (Južná Kórea, Japonsko, Taiwan, Indonézia, Kambodža, Thajsko, Filipíny) pripravila príspevky o tom, ako odpovedali ich provincie na problémy migrácie. Táto deľba pomohla účastníkom uvažovať o ich vlastných odpovediach.

Sestry pracujúce pri migrantoch vyjadrili, že samé boli evanjelizované odvahou a silou migrantov: ich viera sa prehĺbila. Tak isto sa rozvinulo ich ponímanie medzinárodnosti Spoločnosti, podobne aj potreba prevádzať revíziu diel, aby sa vyzdvihli nové úlohy.

Služba pri migrantoch si vyžaduje zo strany komunít odvalu, zrelosť, pohľad viery, formáciu, deľbu zdrojov, jednoduchý životný štýl...

Odpovede na túto novú výzvu naberajú formu viacerých služieb: jednoduchú prítomnosť, prijímanie, pomoc, činnosti kultúrnych sprostredkovateľov, odborné zásahy, obhajoba, rehabilitácia migrantov. Na dosiahnutie týchto cieľov sú používané rôzne prostriedky: výchova, skupinová práca, úspory a plány finančného investovania...

Tvorivosť a odvaha osôb na miestnej, provinciálnej a medzi-provinciálnej rovine, spolupráca s vincentskými spoločenstvami a ďalšími inštitúciami môžu napomáhať budovať svet bez hraníc.

Stretnutie sa skončilo ďakovnou eucharistiou za jeho úspešný priebeh. Skúsenosť stretnutia nám umožnila prežiť slová z *Erga Migrantes* v č. 84, «*Problémy migrácie predstavujú... výzvu pre ich charizmy...*». Pre nás, dcéry kresťanskej lásky, je to pravdivé: služba medzi migrantmi zreálňuje slová napísané okolo pečate Spoločnosti: „*Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda*» ísť ďalej a konať viac ako to, čo sa už koná... budovať svet bez hraníc.

s. Tereza MABASA a Violeta CECILO
účastníčky

Provincia Cali (Kolumbia)

Oživiť v provincii vernosť sestier a pastoračiu povolani

V úmysle oživiť pastoračiu povolani vizitátorka, sestra Mária Lia Giraldo so svojou radou predstavila provincii jeden plán: umožniť každej sestry znovu si uvedomiť jej pôvodné pozvanie Krista nasledovať ho, aby tak mohla lepšie svedčiť o tomto pri mladých, ktorí si kladú otázku o svojom povolaní. Tento plán bol veľmi dobre prijatý a celá provincia sa pustila do práce na osobnej a komunitnej obnove vo svetle Ducha Svätého.

Do programu boli zaradené viaceré aktivity:

- schémy slávnosti organizované raz za mesiac s farnosťou,
- mariánska pobožnosť, aby sme sa učili v škole Panny Márie, prvej zasvätenej Bohu,
- vincentské prehíbenie v láske k povolaniu,
- modlitby: vďaka za povolanie, modlitby za povolania, za chorých,
- intenzívnejšia formácia pre sestry do 10 rokov povolania,
- úvaha a práca v skupine o povolaní – počas ročných exercícií, ako pomoc pre každú sestru znova objaviť prvotné nadšenie v povolaní,
- a ďalšie.

Sestry komisie pastoračie povolani navštevujú miestne komunity a pozývajú ich:

- zintenzívniť sesterský život konkrétnymi prostriedkami,
- predvídať priestor otvorený pre verejnosť, aby mohli predstaviť povolanie pravidelnou obnovou tejto výstavy,
- zúčastniť sa s mladými na eucharistii a hodinovej adorácii prvé štvrtky mesiaca,
- organizovať stretnutia rodín kandidátok a postulantiiek s rodinami sestier,
- vytvárať výstavy o povolaní v školách alebo krajoch, kde nie je náboženský život,

- zúčastniť sa na diecéznych stretnutiach o povolání a na náboženských reláciách v rozhlase.

Pastorácia postupne zaberá srdce sestier a komunít. Každý mesiac dostávajú podklady pre osobnú úvahu a deľbu. Výsledky úsilia komunitnej askézy sú rozdeľované chudobným...

Položili sme si tiež otázku: prečo nás oceňujú pre našu prácu, ale nie pre náš zasvätený život? Neznamená to, že nás obdivujú, ale nechcú nás napodobňovať? Toto nás vyzvalo k úvahe o dôležitosti vrátiť sa k podstate: nasledovať Krista, nechať sa zaodiť jeho Duchom a neposudzovať našu vernosť podľa apoštolských výsledkov. Táto výzva nám pomohla viac si uvedomiť, že vernosť je stály rast nášho duchovného bytia a nie spôsobov konania spojených s minulosťou.

Tento rok úvahy o povolání bol rokom milosti pre provinciu. Pripomenul nám nutnosť väčšej zhody nášho bytia s konaním. Náš život modlitby sa zosilnil, spoznali sme Božiu prítomnosť a jeho pôsobenie v našom živote, v živote Spoločnosti a chudobných. Lepšie sme pochopili, ako sme si navzájom oporou na ceste rastu, keď rešpektujeme naše odlišnosti. Chceme pokračovať v rozvoji tejto pastorácie povolání dynamickejšie, navrhovať nové plány v spolupráci s vincentkými spoločenstvami, podporovať nadšenie komunít, navštevovať miesta, kde ešte nie sú sestry, stretávať sa s mládežou a rodinami, vážne sprevádzať mládežnícke skupiny a pomáhať im zaangažovať sa pri chudobných. Tento rok sme sa tešili zo 7 postulantiok a 13 seminárskych sestier.

«Často treba prosiť Pána Ježiša, pretože je pôvodcom tohto diela, aby naplnil osoby, ktoré vstúpia do Spoločnosti, duchom, ktorý chce, aby ste mali všetky a takto pokračovali v dobre, ktoré ste začali» (Coste X, s. 117).

s. Lucia GOMEZ OVIEDO
dopisovateľka Ozvien

Provincia Cali (Kolumbia)

Program rozvoja pre zamestnancov provinciálneho domu

Nechali sme sa osloviť K. 10 a uvažovali sme o programe rozvoja pre zamestnancov provinciálneho domu, ktorý by bol podobný tým, ktoré vytvárame pre chudobných v rôznych službách.

Táto práca rozvoja každej osoby existuje už viac ako desať rokov. Mysleli sme, že by bolo dobré spísať ho do projektu, aby sme zaistili pokračovanie. Dnes sa skupina rozšírila o zamestnancov ďalších domov v Cali. Program zaberá 58 osôb: niektorí sa ocitnú občas v chudobe, iní sú v skutočnom stave chudoby.

Aby sme mohli spoznať situáciu, museli sme vyjsť z nášho prostredia, aby sme ich spoznali, objavili ich hodnoty, ktoré prežívajú v práci a v rodinách, spoznali tiež ich neznalosť po náboženskej stránke...

Skupina sestier sa zišla, aby uvažovala o vypracovaní programu, ktorý by ponúkal činnosti pre rozvoj schopností každého zo zamestnancov.

- Pomocou tohto plánu ľudského rozvoja všetci nadobudli poznatky. Niektorí si mohli dokončiť stredoškolské a odborné štúdium.

- Bol zorganizovaný aj plán výstavby a zlepšenie ich príbytkov.

- Bol vypracovaný pastoračný plán: nadobudnutie poznatkov o Svätom písme, zdieľanie ľudských a evanjeliových hodnôt, ktoré žil Kristus, škola modlitby, zvlášť naučiť sa modliť vychádzajúc zo života... Tento pastoračný plán umožnil mnohým skutočne sa stretnúť s Kristom, ktorý ich sprevádza, dáva im zmysel života, pozýva ich stávať sa svedkami lásky nebeského Otca, ktorý je im

blízko. Mnohí si uvedomili, akú majú dôstojnosť v Božích očiach a jeho výzvu milovať viac v osobnom a rodinnom živote.

Každý rok konštatujeme medzi mnohými zamestnancami istý pokrok, či už po ľudskej alebo kresťanskej stránke. Niektorí sa začali pravidelne modliť, zúčastňovať sa na eucharistii a pristupovať k sviatostiam, zaangažovať sa do činnosti solidarity. Nedávno sa iniciatívne rozhodli napísať všetkým ostatným zamestnancom v susedných domoch našej provincie a pozvali ich, aby sa k nim pridali, a tak zlepšili svoje schopnosti v čítaní a písaní a ak by chceli, viac sa otvorili poznaniu Boha. Naďalej ich sprevádzame a sme vďačné za všetko, čím nás obohacujú svojimi slovami a správaním.

s. Lucia GOMEZ
dopisovateľka Ozvien

Slovenská provincia

V službe bezdomovcov

Od roku 1999 my, dcéry kresťanskej lásky v Košiciach – v meste na východe Slovenska – sme zapojené do služby ľuďom bez domova. Spočiatku sa polievka vydávala pri bránke nášho domu. Keďže počet chudobných rástol, dali sme sa do spolupráce s mestskou časťou Košice juh, ktorá nám poskytla na výdaj polievky priestory v parku v blízkosti nášho domu. Mali sme veľkú túžbu slúžiť našim bezdomovcom, ale v takej miere, v akej sme chceli, nám to nebolo dopriate.

V apríli 2005 nás mestský úrad vyzval, aby sme ukončili vydávanie polievok z dôvodu zhromažďovania bezdomovcov, ktorí za sebou nechávajú neporiadok i keď po každom výdaji sme vždy skontrolovali, či je všetko v poriadku. Veľmi nás to bolelo, lebo sme si mysleli, že časom sa nájdú pre našich chudobných i nejaké priestory, kde by sa mohli dôstojne najesť, prípadne umyť, prezliecť a kde by im bolo poskytnuté základné ošetrovanie v prípade potreby. S blížiacou sa zimou nás tento problém trápil stále viac a viac. Neustále sme ho predkladali Bohu a odovzdali sa úplne do Božej Prozreteľnosti, ako to odporúčal sestrám sv. Vincent.

9. novembra 2005, na výročie blahorečenia s. Rozálie Rendu nás telefonicky požiadal Magistrát mesta, aby sme výdaj polievok obnovili, pričom túto službu aj finančne podporili. Boli sme si isté, že bl. sestra Rozália prispela svojím príhovorom, lebo sme ju vzývali. S veľkou radosťou sme prijali správu a keďže miestnosť, v ktorej sa vydávala polievka nám nebola doteraz vrátená, začali sme túto službu bezdomovcom poskytovať na našom dvore.

Počas silných **januárových mrazov v roku 2006** mesto otvorilo krízové centrum pre bezdomovcov v jednoposchodovom rodinnom dome, kde mali možnosť prespať a stráviť celý deň. Zaujímalo nás, ako to tam vyzerá, a tak sme sa tam vo večerných hodinách išli pozrieť. Aké prekvapenie! Našli sme tam mestského

policajšta, ktorý tam bol len s jedným chudobným. Zdalo sa nám to divné, lebo vieme, že mnohí z našich bezdomovcov trávili noci na ulici, a ak sa im podarilo, na železničnej stanici, odtiaľ však boli vyhadzovaní. Preto sme sa vybrali na stanicu, aby sme ich priviedli do nocľahárne, keďže sme vedeli, že na pozvanie policajtov nepôjdu, lebo sa ich boja. Dve sestry oslovovali bezdomovcov a jedna ich prevádzala zo stanice na Rázusovu. Potom, ako sa štyrikrát otočila, sa dom zívajúci prázdnotou odrazu naplnil. Keď pán policajt, ktorý tam mal mať nočnú službu, videl ako počet bezdomovcov vzrástol z jedného na 23, nebolo mu všetko jedno. A tak sme sa mu ponúkli, či by nepotreboval pomoc. Veľmi sa tomu potešil, lebo videl, že majú k nám dôveru. A tak sa naša služba bezdomovcom rozšírila.

Na druhý deň sme boli požiadané, aby sme tam prichádzali na sedem hodín. Pripravili sme im raňajky a doobeda sme sa im venovali. Niektorým sme pomohli dostať sa do nemocnice, nakoľko mali rozsiahle omrzliny, viacerých sme odšivavili, umyli a vymenili im šatstvo, prípadne ošetrili ich rany. ... Toto trvalo až do apríla... Keď silné mrazy pominuli, toto zariadenie sa zmenilo na nocľaháreň.

Súbežne s našou službou prebehlo niekoľko jednaní s pracovníkmi Magistrátu, ktorí ocenili našu službu a pochopili, že medzi bezdomovcami sú aj takí, ktorí úplne prepadli alkoholovej závislosti, tuláci, asociáli. Uvedomili si, že pre túto skupinu ľudí v súčasnosti neexistuje účinná pomoc. Táto situácia sa momentálne rieši a hľadajú sa spôsoby ako ďalej postupovať, aby aj títo chudobní mohli dôstojne žiť. Prejavili nám dôveru a možnosť ďalšej spolupráce.

Zariadenie na Rázusovej bolo zavreté na **jar 2006**. Opäť sa naša služba obmedzila na priestory nášho domu až do **začiatku decembra**, kedy v objekte bývalých kasární mesto poskytlo núdzové ubytovanie pre bezdomovcov s kapacitou 100 postelí!

A tak v zimnom období tu našlo nocľah v priemere 100 ľudí bez domova. Raz za deň bola všetkým klientom poskytnutá teplá polievka s chlebom, ktorú sme varili v kuchyni nášho domu a odvážali každý večer do ubytovne. Chorí, ktorí boli v zariadení po celý deň, dostávali aj raňajky a obed s čajom. Všetkým bola poskytnutá hygienická očista a výmena šatstva; bola zabezpečená pravidelná hygiena; v prípade potreby bolo chorým poskytnuté základné ošetrovanie. Počas tohto obdobia nedošlo k úmrtiu ľudí následkom podchladenia. Zariadenie prispelo k zamedzeniu šírenia

parazitov a infekčných ochorení. Mnohým boli vybavené osobné doklady. Duchovnými rozhovormi a sociálnym poradenstvom sme sa snažili pozdvihnúť ich ľudskú dôstojnosť.

Realizácia tohto sociálneho diela nebola prínosom len pre cieľovú skupinu ľudí, ale nepriamo aj pre všetkých obyvateľov mesta. Obmedzilo sa zdržiavanie ľudí bez domova v priestoroch železničnej stanice. Viacerí lekári ocenili existenciu takéhoto zariadenia, pretože mali kam umiestniť pacientov bez domova po ukončení hospitalizácie a v porovnaní s minuloročnou zimou sa menej ľudí bez domova potulovalo po čakárňach zdravotníckych zariadení

31. 3. 2007 sa prevádzka núdzového zariadenia ukončila a v priestoroch kasární na Kukučínovej pokračuje naša služba výdajom polievky a poskytovaním základnej zdravotníckej pomoci, hygienickou očistou a výmenou bielizne.

7. mája 2007 Magistrát mesta udelil našej Spoločnosti cenu mesta Košice za dlhodobú prácu v sociálnej oblasti pre obyvateľov.

*Komunita DKL v Košiciach,
Slovensko*

Stredoafriická provincia

Spravodlivý, i keď mrie predčasne, bude na pokoji. (Múd 4, 7)

Adeline, malá svätica

Adeline je dievča, ktoré nedávno zomrelo v nemocnici v Nembe a zanechalo nezabudnuteľné svedectvo pre všetkých, ktorí ju poznali.

Narodila sa jeden zbožnej matke, ale nositeľke vírusu HIV. Adeline sa nakazila pri narodení. Vo veku 3 rokov bol jej otec odsúdený za genocídu, uväznený, kde zomrel o niekoľko rokov. Jej matka zostala vdovou a chorá, ale veľmi odvážna a čoskoro i ona zomrela. Dieťa bolo poslané k jednej tete, u ktorej strávila zvyšok svojho krátkeho života čakajúc svoju hodinu. Choroba prepukla, ale ona odvážne trpela a pred smrťou bola umiestnená do nemocnice viackrát za 4 mesiace. Počas tejto doby nám pomáhala skutočne v našej pastorácii chorých bez toho, aby opustila lôžko.

Toto 14-ročné dievča vyzeralo v skutočnosti postavou na 8 rokov, ale svojimi radami, vierou v Boha, úctou k sv. prijímaniu a Panne Márii, sa nám zdala veľkou evanjelizátorkou. Koľko sme sa od teba naučili, malá svätica? Vždy sa chcela modliť, zúčastňovať sa na sv. omši a k tomu povzbudzovala aj svoje okolie, zvlášť dobre sa pripraviť na sv. omšu a tým dobre prijať sv. prijímanie. Učila ich milovať Pannu Máriu, modliť sa ruženec a konať si novény.

Veľmi trpela a mala silné horúčky. Keď sa jej pýtali, ako sa má, odpovedala s veselou tvárou: „*Mám sa dobre.*“ Keď bola osoba prekvapená z tejto odpovede, Adeline pokračovala: «*Áno, mám sa dobre, pretože som si zvykla trpieť. A okrem toho, nie som sama, ktorá trpí, koľko ľudí trpí ako ja a dokonca viac ako ja!*»

Dva dni pred smrťou požiadala sociálnu asistentku: «*Zavolaj mojej „matke“ /tete/, pretože prišla hodina môjho odchodu.*» Keď teta prišla, Adelina ju poprosila, aby sa s ňou modlila a potom povedala: «*Ježiš je prichystaný vziať si ma so sebou, aby som žila*

s Ním! Keď prídu anjeli, nájdu ma pripravenú, už dávno som sa pripravila.». Požiadala tetu, aby jej zavolała kňaza. Po spovedi povedala tete: «Teraz sa vrátim, ale tam, kde idem, nikto ma nemôže sprevádzať, idem tam sama.»

Niekoľko minút pred smrťou otvorila oči, dojímal ju pohľad na všetkých priateľov, ktorí prišli k lôžku. S radostným výrazom povedala: *«Ako dobre, že ste tu teraz, začnime sa modliť ruženec»*. Nemohla však pokračovať, ale dodala: *«Zostaňte tu všetci a modlite sa za mňa, lebo ja už nemôžem»*.

Adeline nás mimoriadne oslovila, zanechala veľkú spomienku v srdciach všetkých, ktorí ju poznali. Je skutočne pravdou, že tak ako človek žije, tak zomiera!

skupina sestier z Nemby,
Dcéry kresťanskej lásky

Belgická provincia

Hlas jedného väzňa

Uvádzame tu slová jedného väzňa, ktorý prešiel už mnohé naše zariadenia a vrátil sa z nesprávnej cesty. Duchovný väznice ho povzbudil, aby opísal, čo zažil v záchytných strediskách a väzniciach.

Volám sa Michal. Nateraz som vo väznici v T.... Život vo väznici je ťažkou skúškou. V tejto situácii väzni zakúšajú obrovskú potrebu byť vypočutí a povzbudení. Žiaľ, nikto z mojej rodiny ma nenavštevuje. Našťastie, môžeme rátať s osobami poverenými duchovnou správou a dobrovoľníkmi. Sú nám vzácnou pomocou v príprave na život po výkone trestu a zaradení sa do spoločnosti. Najviac obdivujem ich nezištnú obetavosť, disponibilitu. Medzi týmito múrmi potrebujeme osoby, ktoré nachádzajú v modlitbe a v záväzku silu podporovať nás. Ste protiváhou tých, ktorí nám neustále vyčítajú zlo, ktoré sme vykonali. Či nenosíme všetci v sebe zárodok zla? Tí, ktorí súdia a odsudzujú, nie sú nevinní na 100%...

Vo väznici vládne istý „skupinový predpis“, ktorý určuje, či ste prijatý alebo nie. Niektorí vyžadujú, aby ste sa správali istým spôsobom... podľa nich. Ak sa nepodriadite, ste odmietnutý, vylúčený, strácate dôstojnosť v ich očiach. U Boha je to úplne ináč. Prijíma nás takých, akí sme, s našimi dobrými i zlými stránkami. Všetci sme stvorení na jeho obraz a volá nás po mene. Toto cítime pri stretnutiach s vami, duchovnými, sestrami a laikmi. Veľmi vás potrebujeme na našej drsnej púšti, vyschnutej, bezvýhodiskovej zemi, kde nám hrozí nebezpečenstvo, že upadneme do zabudnutia.

Odvtedy, čo som otvoril svoje srdce Ježišovi, naučil som sa spoznávať v rôznych situáciách duchovných, s ktorými mám výborné vzťahy. Na začiatku boli pre mňa len obyčajnými duchovnými: kňazmi, diakonmi, sestrami, dobrovoľníkmi... ale postupom času sme vytvorili silné putá. Priznám sa, že som prešiel peklom a len duchovní ma vedeli vypočuť a viesť. Jedine s nimi sa

odvážim cítiť bezpečne. Zo všetkých vychádza niečo, čo vzbudzuje dôveru a prináša pocit bezpečnosti. S dôverou im môžem vyrozprávať svoj životný príbeh bez toho, aby ma posúdili a odsúdili. Toto je nesmierne dôležité pre niekoho, kto potrebuje zveriť sa. Vedel som, že zachovajú tajomstvo. Nie som sám, ktorý zakúša to isté...

Všetci duchovní, ktorých poznám, ma povzbudzovali k formácii mojej osobnosti a v raste vo viere. Všeci, s ktorými som sa stretol, sú znamením Ježišovej prítomnosti v mojom živote. V nich on sám prichádza k nám. Stali sa mi doživotnými priateľmi. Bez nich by som nemohol byť tým, čím som teraz. Pomohli mi vydržať, aby som sa uzdravil z mojej toxikománie. Sú mojou druhou rodinou, duchovnou rodinou. Ďakujem tiež Pánovi za milosti, ktoré mi dal, pretože On je prameňom môjho uzdravenia.

Drahí priatelia vo viere, chcel by som vás povzbudiť, aby ste vytrvali vo vašej úlohe väzenských kňazov či návštevníkov, pretože vás skutočne potrebujeme. Vaša prítomnosť a povzbudenie sú pre nás nevyhnutne dôležité. Ďakujem vám v mene všetkých väzňov, ktorí sú podobného zmýšľania. Ste žiarivými hviezdami v temnej noci; keby zmizli, stratili by sme nádej. Ďakujeme vám.

MICHAL

*Výňatok z provinciálneho časopisu, č. 197
(január - marec 2007)*

D

**Dejiny
Spoločnosti**

**Pozoruhodné slová sv. Vincenta
v konferenciách o vysvetľovaní pravidiel
dcér kresťanskej lásky**

- *Myslíte si, drahá sestra, že je dobré, ak má dcéra kresťanskej lásky zapísané to, čo sa povedalo na konferencii?*
- *Áno, Otče, pretože toto by jej príležitostne poslúžilo a aj blížny by bol z toho povzbudený.*

Toto je jeden z dialógov, ktoré môžeme čítať v konferencii z 1. mája 1648. Naše prvé sestry dobre chápali dôležitosť poučení P. Vincenta, niektoré zachytili v skromnom zošitku z tej doby „pozoruhodné slová“.

Cez tieto stránky preniká usilovnosť našich sestier v učení, ale tiež a predovšetkým ich rozhodnutie a vytrvalosť verne sústreďovať slová P. Vincenta; ich vôľu odovzdať plameň ďalším, aby začaté dielo pokračovalo a bol zachovaný duch malej Spoločnosti, duch evanjelia.

Nasledujúcim dokumentom sme sa chceli podeliť o náš obdiv. Po fotokópii rukopisného originálu je text prepísaný do súčasnej francúzštiny /pozn. prekl. a pod ním slovenský preklad/ spolu s označením, kde sa nachádza (podľa IX. a X. zväzku autora P. Coste).

V nasledujúcich číslach Ozvien budete môcť nájsť ďalšie stránky tohto zošitu. Nech nás tieto stránky dodajú chuť znovu si prečítať konferencie svätého Vincenta.

Fotokópia 1. rukopisu

Pozoruhodné slová
P. Vincenta v konferenciách o pravidlách DKĽ

Podľa **1. konferencie z 31. júla 1634** - (Coste IX, 1)

Vysvetľovanie pravidiel:

Il est presque impossible qu'une personne immodeste au-dehors soit bien modeste au-dedans.

Les personnes qui sont choisies pour un même exercice doivent aussi être unies en toutes choses.

Les riches peuvent tomber en nécessité par les accidents qui arrivent souvent, mais jamais ceux qui veulent dépendre entièrement de Dieu ne seront en pauvreté.

„Je nemožné, aby niekto, kto je neskromný navonok, bol uzobraný a skromný v duši.

Duše, ktoré sú vyvolené pre konanie tých istých prác, majú byť jednotné vo všetkom.

Boháči sa môžu ocitnúť v biede pre nehody, ktoré ich zastihnú, ale nikdy netrpia núdzou tí, ktorí sa zveria celkom na Pána Boha.“

Podľa **15. konferencie zo 14. júna 1643** – (Coste IX, 113)

Vysvetľovanie pravidiel, s. 1-2 ; 85

Parler à Dieu une demi-heure, oh ! Quelle facilité et quel bonheur ! ... Il n'y a pas moins d'avantage et de bonheur à écouter Dieu qu'à lui parler.

„Ach, aká úľava, aké šťastie môcť rozjímať a takto sa rozprávať s Bohom pol hodinku! ...

Keď počúvame Boha, prináša nám to podobnú výhodu a šťastie, ako keď sa s ním rozprávame.“

Fotokópia 2. rukopisu

Pourquoi a-t-on fait des religieux et des religieuses, sinon pour faire de bons chrétiens et de bonnes chrétiennes ?

„Prečo by začali existovať rehoľníci a rehoľníčky ak nie preto, aby sa stali dobrými kresťanmi a kresťankami.“

Podľa 21. konferencie z 22. januára 1645 – (Coste IX, 215)
O cvičení sa v pravidlách, s. 2 ; 146

Oh ! bienheureuses les âmes qui se donnent au service de Dieu pour la pureté.

Si quelqu'une aimait la singularité, ce ne serait plus une Fille de la Charité mais une fille d'orgueil.

Né soyez plus jamais avec un pauvre sans lui donner quelque instruction.

„Ach, aké sú blažené duše, ktoré sa obetujú v službe Bohu čistotou.

Ak by niektorá milovala zvláštnosť, to už by nebola dcéra kresťanskej lásky, ale dcéra pýchy.

Nebuďte pri niektorom chudobnom bez toho, aby ste ho nepoučili v niečom.“

Podľa 68. konferencie z 1. augusta 1655 – (Coste X, 93)
O zachovávaní pravidiel, s. .2 ; 530

(Dieu...) Il fait un grand don à une fille à qui il fait cette grâce de voir qu'elle garde ses règles au lever, au coucher ...

Jamais époux n'a regardé épouse de meilleur œil que Notre-Seigneur regarde une Fille de la Charité qui observe bien ses règles.

(Dieu...) Il ne nous parle point hors du silence, car les paroles de Dieu ne se mêlent point avec les paroles et le tumulte des hommes.

„(Boh...) dáva veľký dar sestre, keď jej dáva milosť a vidí, že zachováva svoje pravidlá pri vstávaní, pri zaspávaní...

Nikdy sa niektorý ženích nedíval krajšie ako náš Spasiteľ, keď vidí niektorú dcéru kresťanskej lásky zachovávať pravidlá.

(Boh...) k nám nehovorí mimo mlčania, pretože slová Boha sa nemiešajú so slovami a hlukom ľudí“.

Fotokópia 3. rukopisu

Podľa 34. konferencie z 22. januára 1648 – (Coste IX, 366)
O dobrom použití upozornení, s. 3; 244

Dieu justifie toujours ceux qui ne se veulent pas justifier.

Que pensez-vous que soit le murmure dans votre communauté ? C'est une peste qui gâte tout. Il suffit d'une qui murmure et d'une qui l'écoute, pour tout perdre. C'est la mère de la division.

„Boh vždy ospravedľňuje tých, ktorí sa nechcú ospravedľňovať. Čo myslíte: čím je šomranie vo vašej komunite? Je to ako mor, ktorý všetko kazí. Stačí, keď jedna šomre a druhá ju počúva a všetko sa stráca. Šomranie je matka rozdelenia.“

Podľa 35. konferencie z 15. marca 1648. – (Coste IX, 375)
O dobrom použití upozornení, s. 3; 250

Les avertissements nous montrent ce que l'amour-propre nous cachait ; et si nous le prenons bien, nous trouverons que cela nous mènera petit à petit à une plus grande perfection.

„Upozornenia nám poukážu na to, čo skrývala sebeláska. Ak ich prijmem v dobrom, spoznáme, že toto nás pomaličky bude viesť k väčšej dokonalosti.“

Podľa 28. konferencie z 22. októbra 1646. – (Coste IX, 279)
Zakryť a ospravedlniť chyby spolusestier, s. 3-4; 188

La confession est nécessaire, mais elle est subalterne. La charité va la première, et si la charité y peut être offensée, laissez-là la confession, car la confession est la servante de la charité.

Le cloître de Dieu, dit un grand personnage, c'est la charité, c'est là que Dieu se plaît, là qu'il loge, là que se trouve son palais de délices, là le séjour où il prend son plaisir.

„Spoved' je potrebná, ale nasleduje po láske, lebo tá je prvá. A ak ste narušili lásku, nechajte tam spoved', pretože spoved' je služobnicou lásky.

Jedna veľká osobnosť hovorí, že kláštornou chodbou Boha je láska, tam sa mu páči, tam prebýva, v tom má pôžitok, tam nachádza svoje zaľúbenie.“

Fotokópia 4. rukopisu

S'il n'y avait jamais de sœurs pour écouter, il n'y en aurait jamais pour se plaindre

„Keby nebolo sestier, ktoré počúvajú, nikdy by nebolo sestier, ktoré sa sťažujú.“

Podľa 27. konferencie z 19. augusta 1646 – (Coste IX, 260)
O cvičení sa vo vzájomnej úcte a láskavosti, s. 4; 175

La source du respect, c'est l'estime, et l'estime se forme dans le cœur, et du respect naît la douceur.

„Prameňom úcty je vážiť si druhých; táto úcta sa utvára v srdci. Úcta sa rodí z láskavosti“.

Podľa 3. konferencie z 19. júla 1640 – (Coste IX, 18)
O povolani dcéry kresťanskej lásky, s. 4; 12

Faites tout le bien que vous voulez, si vous ne le faites pas bien, il ne vous profitera de rien.

Mortifiez vos sens et bientôt vous trouverez changement en vous et grande facilité au bien.

„Čo robíte, robte dobre nakoľko len môžete, lebo keď to tak nespravíte, nič vám to neosoží.“

Umŕtvujte svoje zmysly a čoskoro spoznáte na sebe zmenu a veľkú ľahkosť v konaní dobra“.

Podľa 4. konferencie z 2. augusta 1640 – (Coste IX, 26)
Vernosť vo vstávaní a rozjímaní, s. 4-5; 18

Ô mes filles, aimez bien ce saint exercice de l'oraison et rendez-vous-y soigneuse, car c'est la pépinière de toute dévotion !

Mes chères sœurs, il vous suffit d'aimer Dieu pour être bien savantes.

„Ach, drahé dcéry, milujte veľmi toto sväté cvičenie, vykonajte si rozjímanie veľmi starostlivo, lebo je škôlkou, semeniskom, kde vyrastá nábožnosť!“

Drahé sestry, aby ste mohli byť dobre učené, stačí milovať Boha“.

S. Terézia-Mária Chevalier,
Archívna služba

Matka Zuzana Guillemin

Dcéra Božia – dcéra Cirkvi,
generálna predstavená Spoločnosti

1906 – 1968

III. GENERALÁT

**«Kameň si nevyberá miesto,
kde bude položený, ale umelec...»**

Ú v o d

Dňa 11. februára 1962 poslal generálny predstavený, P. Slattery pozvánku vizitátorkám provincií: *«Podľa nariadenia vo vašich Konštitúciách vizitátorky majú zvoliť svoje nástupkyne a zvoliť, prípadne znovuzvoliť šesť radkýň novej generálnej predstavenej, jej asistentku spomedzi radkýň a generálnu ekonómku. Preto vás zvolávam, drahé sestry, na generálne zhromaždenie, ktoré pristúpi k týmto jednotlivým voľbám. Bude sa konať 11. júna 1962 v Materskom dome, 140 rue du Bac, v Paríži (7. obvode); bude zahájené o 9.00h ráno.»* Spresnil: *«... Novozvolené sestry čaká neľahká úloha. Budú musieť úzkostlivo bdiť nad udržaním vlastného ducha ich Spoločnosti a pritom prijať zmeny a úpravy, ktoré budú vhodné alebo dokonca nutné. Ale nestačí len obhajovať, zachovávať prijaté dedičstvo, je treba aj ho obohatiť...».*

Ako prípravu na tento dôležitý úkon generálny predstavený žiadal, aby sa denne modlili Veni Creator Spiritus a nasledovné prosby: Bez hriechu počatá Panna Mária... Svätý Vincent de Paul a svätá Lujza de Marillac, orodujte za nás.

Aby sme dobre pochopili tieto riadky, musíme sa preniesť o 40 rokov dozadu. Spoločnosť už mala za sebou tri storočia dejín

podľa učenia sv. Vincenta. Aktualizácia podľa Kánonického práva z r. 1917 poznačila začiatok obnovy požadovanej Cirkvou.

Materský dom sa začal pripravovať. V sále na duchovné cvičenia boli v tej dobe úzke a nepraktické sedadlá, katedra bola posunutá o niekoľko metrov, osvetlenie bolo vylepšené. Bolesná Panna Mária na oltári bola nahradená Pannou mocnou! Na tomto mieste vizitátorky si konali duchovné cvičenia.

V O Ľ B Y

Po tomto duchovnom načerpaní, na turíчны pondelok, sa sestry voličky zišli v komunitnej sále. Uprostred sály bolo umiestnené dlhé pódium: za predsedníckym stolom bolo miesto pre generálneho predstaveného a generálneho direktora, prázdna stolička pre zvolenú generálnu predstavenú, generálna sekretárka a dve skrutátorky. Generálna rada a vizitátorky podľa povolanía sedeli pred predsedníckym stolom.

Generálny predstavený pripomenul cieľ stretnutia: *«Viete, že tieto voľby sú jediným dôvodom vášho zhromaždenia, ktoré nie je ani konštitutívne, ani zákonodarné... Jedinou úlohou vášho zhromaždenia je voľba generálnej predstavenej, ako i voľba alebo potvrdenie v úrade jej radkýň, generálnej asistentky a generálnej ekonómky»*. Po vymenovaní niektorých podmienok pre platnú voľbu, bolo vyhradených 5 minút na tichú modlitbu pred samotnou voľbou sestier, ktoré budú mať ťažkú zodpovednosť v osude Spoločnosti.

Odpoludnie 11. júna 1962 začalo **voľbou generálnej predstavenej**.

Novou ctihodnou generálnou predstavenou sa stala **SESTRA ZUZANA GUILLEMIN**. Nebola členkou zhromaždenia. Svoje pocity vyjadrila niekoľkými slovami: *«... Nad pocitmi prevláda istota, že som len nástrojom Božieho pôsobenia a vedenia Panny Márie, jedinej Matky a skutočnej predstavenej Spoločnosti...»*.

Na druhý deň sa konala **voľba sestier radkýň**. Výsledky boli nasledovné:

- sestra Rohou, vizitátorka Čile, za francúzsky jazyk a generálna asistentka,
- sestra Nunez, tretia direktorka seminára v Madride, radkyňa za španielsky jazyk,

- sestra Poletti zo Sekretariátu diel v Turíne a provinciálna radkyňa, radkyňa za taliansky jazyk,
- sestra Mary-Basile Roarke, znovu zvolená radkyňa za anglický jazyk,
- sestra Rocha, sestra služobnica zo Školy Nepoškvrneného Počatia, z Brazílie, radkyňa za portugalský jazyk,
- sestra Wiedenhofer, znovu zvolená radkyňa za nemecký jazyk,
- sestra Bourraux /buró/, znovu zvolená generálna sekretárka.

Generálny predstavený ukončil toto volebné zhromaždenie poďakovaním Matke Lepicard /l'pikár/ za roky v službe Spoločnosti a povzbudil sestry k veľkej otvorenosti a poslušnosti. Objemný register zápisníc zo zhromaždení bol rozšírený o podpisy členiek zhromaždenia.

Zvon na nádvorí Panny Márie zvolal celú komunitu do kaplnky na ďakovný spev Magnifikatu a Te Deum.

STRETNUTIE VIZITÁTORIEK

Na druhý deň po voľbách vizitátorky sa zišli na pracovnom stretnutí a preberali všeobecné problémy týkajúce sa duchovného, apoštolského a misionárskeho života. Generálny predstavený a generálny direktor boli prítomní na všetkých diskusiách. Po vypočutí sestier Matka Guillemin utvorila syntézu, čím umožnila jasný pohľad na otázky a usmernenie budúcich rozhodnutí, ktoré mala prijať generálna rada Spoločnosti. Návrhy a podnety boli jasne zopakované pred záverečným rozhodnutím.

Nebudeme zachádzať do podrobností, spomenieme len, že Matke Guillemin v jej úlohe pomohol 2. vatikánsky koncil. Pápež Ján XXIII. vo svojom liste z 2. júla t. r. pripomenul rehoľníčkam, že sa spolieha na ich modlitby. Aj Matka Guillemin odporúčala modlitbu, aby budúce rozhodnutia prispeli k pravdivej obnove v uskutočňovaní nášho povolania.

PO ZVOLENÍ

POZNANIE PROVINCIÍ

V tej dobe bola Spoločnosť už na piatich kontinentoch, v 65 krajinách, v asi 4000 domoch. O umlčanej Cirkvi od chvíle, kedy bolo spojenie s asi 3000 sestrami „odrezané“ a ony rozohnané, neprichádzalo veľa správ.

Matke Guillemín nestačilo poznať provincie a sestry len podľa máp. Chcela ich vidieť na vlastné oči, preto začala so sestrami, ktoré prežívali ťažké chvíle. Dva týždne po zvolení odchádza do **Alžírska**, kde bola práve prehlásená nezávislosť. Bieda je obrovská a sestry zostali v krajine.

V júli pokračovala návštevami **talianskych** provincií: Turín, Rím, Neapol. V rozhovore so sestrami im povedala zo srdca: «... *Komunita nie je zúžená len na jeden dom, provinciu, oblasť alebo krajinu, ale pretože je rozšírená po celom svete, má intímnejšiu, užšiu, mohli by sme povedať dokonalejšiu účasť na živote Cirkvi...*».

Návštevy sú prerušené: Svätý Otec Ján XXIII. prijal Matku Guillemín na audiencii. Jej priebeh sme opísali po tejto kapitole o návštevách.

Matka Guillemín pokračuje v návštevách po Taliansku: Sardínia a Sienská provincia sa budú môcť tešiť z jej prítomnosti a slov.

ŽIVOT POKRAČUJE

11. októbra je zahájený 2. vatikánsky koncil. Zúčastnil sa na ňom P. Slattery. M. Guillemín uvedie článok v Ozvenách Materského domu: «**S Cirkvou na koncile**». Týchto niekoľko riadkov poukazuje jasne, že táto udalosť je dôležitá pre Spoločnosť, «... *ktorá sa vpisuje na pokorné miesto dcér kresťanskej lásky, služobníc chudobných chorých. So všetkými príslušníkmi Cirkvi je povolaná úplne sa zaangažovať do práce koncilu; zúčastniť sa v tom, čo sa týka veľkej revízie cirkevného života, na veľkolepej apoštolskej úvahe*».

Návštevy pokračujú: **Španielsko**, kde navštívila provinciálne domy. Celý rok 1963 sledovala bohatý program návštev: **Japonsko, Vietnam, Belgicko, Madagaskar, Portugalsko, USA**, ďalej veľmi krátke návštevy v **Grécku**, pričom sa zastavila v **Turecku**; ďalšia cesta viedla do **Svätej zemi** a na **Filipíny**.

Všetky cesty neboli rovnaké, zvlášť cesta do Vietnamu. V celej krajine hrozilo nebezpečenstvo. Ale vizitátorka sprevádzala Matku Guillemín aj na miesta bojov. Je dôležité spomenúť jeden skoro zázračný fakt:

„V ten deň pri východe z horského priesmyku v Man Giang, prvé auto poverené zisťovaním nebezpečenstva prešlo bez prekážky. Druhé však utrhlo dávku z guľometu. Naša Matka sa nachádzala po pravici sestry Esnoľ, ktorá šoférovala. Ďalšie dávky prenikli karosériou, preťali vedenie reflektorov a zasiahli prednú ľavú pneumatiku. Jedna guľka by bola priamo zasiahla Našu Matku, keby sa nezastavila v **taške s chlebom určeným pre chudobných**. Obe sestry nestratili duchaprítomnosť, pokračovali v ceste napriek stavu vozidla... ale pomaličky, uprostred vojska, ktorí ju križujú...“ V lietadle, ktoré M. Guillemin odvážalo do Európy, znovu uvažovala o tejto službe chudobným vo všetkých jej formách a nebezpečenstvách.

AUDIENCIA U JÁNA XXIII.

Počas návštev v Taliansku M. Guillemin bola poctená osobitnou audienciou, ktorú sama opísala nasledovne:

«Audiencia sa vôbec neniesla v administratívnom ráze. Mám z nej dojem osobnej svätosti Svätého Otca. Všetko, čo povedal, čo prejavil, ho zjavuje. Rozhovor bol úplne duchovný, poznačený jeho otcovskou láskavosťou. Prosila som ho modlitby o udržanie malej Spoločnosti v stave chudoby a o zintenzívnenie lásky k chudobným. Svätý Otec mi povedal, že v tú noc veľmi myslel na chudobných... Jednoduchosť, chudoba, radosť, to všetko spolu súvisí a je najlepší spôsob, ako žiť v duchu viery. A keď som ho požiadala o smer pre Spoločnosť, povedal mi: «Ten môj je aboedentia et pax (poslušnosť a pokoj)» a živo odpovedal: ... chudoba otvára dvere k radosť. Pretože treba byť radosným!»

RADOSTI

V tom roku 1963 Matka Guillemin sa tešila zo **zlúčenia Kongregácie Malých sestier Nepoškvrnenej Márie so Spoločnosťou dcér kresťanskej lásky na Madagaskare**: 48 madagaskarských sestier sa tak stalo dcérami kresťanskej lásky. M. Guillemin im sama s radosťou dala habit, počula ich obnoviť ich sľuby a štyrom z nich odovzdala sv. pravidlá a odovzdala patent sestry služobnice.

Kongregácia Malých sestier Nepoškvrnenej Márie začala v r. 1934. V r. 1962 mala 5 sestier v seminári, 34 sestier žilo v domoch dcér kresťanskej lásky na Madagaskare, 13 v samostatných domoch

(Tsihombé v diecéze Fort-Dauphin, Ankarana a Tangainony v diecéze Farafangana).

Malé sestry si konali 6-mesačný postulát, dva roky v seminári a prvé sľuby skladali po päťročnej skúške a obnovovali ich každý rok na sviatok Nanebovzatia P. Márie.

Provinciálna asistentka, sestra Auffray /ofre/ zaistovala vedenie ich seminára. Dve Malé sestry sa zúčastnili na rade, na ktorej predsedal biskup z Fort-Dauphin /fordofé/ a boli prítomné vizitátorka a sestra Auffray.

Spoločnosť dcér kresťanskej lásky vzala na seba náklady spojené s formáciou a živobytím týchto domorodých Malých sestier.

Ich cieľ bol rovnaký ako náš – služba chudobným; bývali pod jednou strechou, hoci v osobitných priestoroch komunity a bolo vidieť, že všetky si prajú úplné zjednotenie.

Jeho Eminencia, Mgr. Fresnel /frenel/, biskup z Fort-Dauphin a Predstavený Malých sestier Nepoškvrnenej Márie, po dohode s generálnou radou Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, požiadal Posvätnú kongregáciu „Propaganda Fide“ o dovoľenie zlúčenia diecéznej komunity Malých sestier Nepoškvrnenej Márie so Spoločnosťou dcér kresťanskej lásky. K 18. decembru 1962 dostal „nihil obstat“ od Posvätnéj kongregácie, ale za dvoch podmienok:

1. Aby všetky madagaskarské sestry, náležite oslovené, v úplnej slobode, vyjadrili svoj súhlas so vstupom k dcéram kresťanskej lásky;
2. Aby Malé sestry boli rovné dcéram kresťanskej lásky, s tými istými právami a povinnosťami.

Po konzultácii, pri ktorej bolo Malých sestrám objasnená ich budúcnosť v našej Spoločnosti, slobodne, veľkodušne a bez váhania, každá osobne prijala svoje začlenenie do Spoločnosti dcér kresťanskej lásky a podpísala osobné prehlásenie.

Pri návšteve Madagaskaru sa generálna predstavená tešila, keď ich videla úplne vstúpiť do malej Spoločnosti 17. 9. tak, ako to bolo opísané v Ozvenách.

V r. **1964** radostne prijali Matku Guillemin na návštevu dve rakúske provincie Salzburg a Graz, pri ktorej sa **Máriine sestry v Rakúsku zlúčili so Spoločnosťou dcér kresťanskej lásky.**

V spisoch Salzburkej provincie je vysvetlený pôvod a vzrast tejto komunity od r. 1891, kedy vznikla za iniciatívy Matky Leopoldíny Brandis. Prvé meno «Krankenjungfrauen» zmenili po prvých sľuboch v r. 1925 na «Marienschwestern von der

Wundertätigen Medaille» t. j. Máriine sestry zázračnej medaily. Dňa 26. 11. 1964 prijali tieto sestry habit z rúk Matky Guillemín a 27. 11. zložili sľuby po prvýkrát.

Matka Guillemín s generálnou radkyňou za nemecký jazyk, s. Wiedenhofer a vizitátorkou Salzburskej provincie, s. Winmer, sa odfotila s 29 sestrami v ich predchádzajúcom habite a potom v novom.

Matka Guillemín došla i do Grazu, kde sa konala podobná slávnosť.

11. 10. 1964 Matka Guillemín išla do **Španielska**, aby uviedla do úradu osem vizitátoriek nových provincií tejto krajiny, ktoré boli založené dekrétom Posvätnej kongregácie pre rehoľníkov dňa 9. 11. 1963.

Za jej generalátu boli založené ďalšie provincie a viceprovincie: **Filipíny, India, Portoriko, Kuba, Santo Domingo, Kongo, Bolívia, Mozambik, Venezuela, Austrália.**

V MATERSKOM DOME

Od svojho menovania na čelo Spoločnosti Matka Guillemín nešetřila silami. Nasledujúce riadky nám v krátkosti priblížia jej spôsob pohľadu na službu v malej Spoločnosti:

«Ked' mám pred sebou nejakú prácu, ocitám sa medzi dvomi želaniami. Prvé je urgentná potreba poznať všetky krajiny, provincie a všetky dcéry kresťanskej lásky... nechcela by som byť stále na ul. Bac, ale stále vonku, aby som postupne videla všetky provincie, aby som si ich vložila do mysle, srdca, myšlienky, aby som ich lepšie poznala, a tak mohla lepšie robiť niečo pre ne.

A druhá túžba odpovedá na druhú potrebu. Ked' si predstavím, čo všetko zostáva vykonať všade, hovorím si, že najurgentnejšie je – a čo je moja najväčšia povinnosť – nikdy neopustiť ulicu Bac a zostať neustále v modlitbe, myšlienke, úvahe, v hľadaní a nachádzaní toho, čo Boh chce. Mojou veľkou túžbou v tejto chvíli by bolo nehýbať sa a zostať neustále na ulici du Bac.

A tak sa pokúšam spájať obe veci a prijala som rozhodnutie cestovať určitú časť môjho času a druhú časť zostať na modlitbe a pracovať...».

„OMLADZOVACIE“ PRÁCE

Matka Guillemin zreorganizovala rôzne služby ich spojením: sekretariát a ekonomát dostali individuálne kancelárie a funkčný nábytok; priestory žehliarne sú presťahované na to isté poschodie ako šijáreň; lekáreň bola presťahovaná bližšie k nemocničke. Na miesto lekárne sa nasťahovala služba misiám. Hovorňa a hlavná brána boli obnovené a nasledovali významné práce: kuchyňa, izby pre staré a choré sestry, hygienické zariadenia, hovorne na Misijnom nádvorí. Sála na duchovné cvičenia bola upravená pre simultánny preklad. Všetky poschodia seminára boli obnovené spolu s triedami, dlhé spoločné spálne boli predelené priečkami, denné miestnosti boli tiež upravené. Aj záhrada zmenila svoj vzhľad a dvor pre hydinu sa zmenil na garáže. Vedľa kruhovej časti záhrady bolo zriadené ihrisko pre seminárske sestry.

V tej istej dobe boli realizované práce v Ríme, v l'Haÿ, vo Fain-les-Moutiers /fě le mutjé/ - rekonštrukcia domu sv. Kataríny.

ZMENY NIEKTORÝCH ZVYKOV SPOLOČNOSTI

Generálny predstavený svojím obežníkom z 11. 10. 1962 oboznámil všetky domy Spoločnosti o zmenách, ktoré nastali v niektorých zvykoch Spoločnosti po poslednom generálnom zhromaždení. Matka Guillemin uviedla dôvody: *«Ak generálna rada rozhodla o zmenách v niektorých zvykoch, je jasné, že v žiadnom prípade to nebolo z vôle, aby nastalo uvoľnenie, ani v prvom rade ako úľava na tlak, ktorý je kladený na rehoľný život, prísnosť komunitného života. Duch, ktorý predchádzal tieto zmeny, bol predovšetkým duch prehodnotenia: očistiť naše zvyky od všetkého, čo bolo k nim pridané a nájsť ich prvotnú čistotu alebo ich hlboký zmysel, prispôbiť niektoré zvyky súčasnému mysleniu Cirkvi»*. Citovala tri príklady: kľakanie si pred sestrou služobnicou – tento zvyk nebol nikdy nariadený písomne. Spresnila však: *«Požaduje sa kľaknúť si na kolená pred sestrou služobnicou, keď vykonáva svoju cirkevnú autoritu, keď žiadame o odpustenie...»*

Ďalej vysvetlila dva príklady: spôsob, akým pristupujeme k svätému Prijímaniu: nie podľa rokov povolania, na čele s predstavenou, ale každá sestra pristupuje k sv. Prijímaniu slobodne, bez nejakého predpísaného nariadenia.

Druhá úprava sa týkala zvyku, ktorý bol sestrám vzácný: poklona. Bol nahradený jednoduchým úklonom hlavy. Nešlo o zrušenie zvyku byť srdečnými a rešpektujúcimi a tým zrieknutie sa ducha, ale o nahradenie jeho formy.

INÉ DÔLEŽITÉ ROZHODNUTIE

Matke Guillemin neuniklo, že vývoj sveta vzbudí napätia aj v zasvätenom živote. Preto neváhala pripraviť myslenie sestier v Spoločnosti na vonkajšiu zmenu, ktorá sa zdala nutnou, a to zmena tradičného habitu. Problém uniformity bol vyriešený taktne a citlivo. Generálny predstavený Spoločnosti oznámil zmenu, o ktorej sa hovorilo už od r. 1960. Jeho obežník z 8. 1. 1964 bol zaslaný do všetkých domov: *«Viem, že máte veľmi pokornú oddanosť k noseniu vášho tradičného habitu a chápeme, aká je to obeta, že sa ho máte zrieknuť. Avšak úplne dôverujeme nadprirodzenému duchu našich sestier v tomto predmete a sme si istí, že stále vedené duchom svätého Vincenta a svätej Lujzy spoznajú Božiu vôľu, ktorá sa prejavuje v hlase Ríma a predstavených.»*

Táto zmena nastala ku dňu 20. septembra 1964. V Materskom dome deň duchovnej obnovy posilnili srdcia, aby *«urobili z tohto úkonu obety radostný cirkevný úkon»*. Kardinál Prefekt Posvätnej kongregácie pre rehoľníkov posilnil tento úkon obety slovami: *«Táto zmena nie je len udalosťou vašej Spoločnosti, je to udalosť Cirkvi. Je to udalosť pre všetky rehoľné kongregácie, ktorým dávate veľký príklad.»*

DUCHOVNÝ ŽIVOT SPOLOČNOSTI

Od 11. 10. 1962, kedy bol zahájený II. vatikánsky koncil, na konci dňa sa dcéry kresťanskej lásky modlili antifónu k Panne Márii na tento úmysel. O tri mesiace, v januári 1963, boli prijaté nové úpravy týkajúce sa modlitieb Spoločnosti:

- v septembri: hymnus ranných chvál bol predpísaný na rannú modlitbu.
- Liturgický cyklus je sprevádzaný novými úvahami, ktoré obsahujú zároveň body na úvahu o spiritualite sv. Vincenta a sv. Lujze.
- Bol zavedený aj nový spôsob prípravy na rozjímanie.

Matka Guillemin doplnila tieto zmeny vieroučnými vysvetleniami, buď počas exercícií alebo v Ozvenách materského domu alebo vo forme „dodatkov“ pre sestry služobnice.

Od r. 1965 začali byť študované a vyhotovené plány kaplnky pre sestry Materského domu a seminárske sestry v suteréne Seminára. Už 8. mája 1966 generálny predstavený posvätil novú kaplnku zasvätenú sv. Jozefovi. Kamenné steny, z ktorých bola odstránená omietka, tvoria jednoduché oblúky a farebné okná dávajú kaplnke vzhľad katedrály. Uprostred je jednoduchý oltár zo zeleného mramoru. Po požehnaní bola slávená prvá svätá omša.

Je jasné, že táto kapitola duchovného života by si zaslúžila viac stránok vzhľadom k tomu, že počas jej generalátu možno zdôrazniť dve významné historické a cirkevné obdobia: pred a po koncile s „aggiornamentom“ týkajúcim sa Spoločnosti. Matka Guillemin mala prorocký pohľad a bola pripravená žiť tieto dve obdobia vyrovnané a nadšene.

VÝZNAMNÝ FAKT: LA MOSTRA DELLA CHIESA 18. novembra – 9. decembra 1962

Niekoľko mesiacov po zvolení za generálnu predstavenú Komisia pre generálnych predstavených upozornila Matku Guillemin, že pápež Ján XXIII. si praje vytvoriť „Výstavu o Cirkvi“ ako odpoveď na otázky týkajúce sa rastu duchovných povolání.

Veľmi rýchlo, o tri mesiace, táto myšlienka nadobudla konkrétny vzhľad. Bolo potrebné vyzdvihnúť túto rozsiahlu záležitosť na počesť koncilu: Spoločnosť ihneď odpovedala, aby ubezpečila o svojej príspevku spolu s Lazaristami.

Všetky provincie prispeli k dielu zaslaním veľmi pekných fotografií... «*Skutočná záplava*», povedala Matka Guillemin s úsmevom a sama vybrala, čo sa hodilo za týmto účelom, pretože schéma bola už navrhnutá.

Hlavným pojmom bol Kristus. Veľký kríž s Kristom bol obklopený Zakladateľmi s našimi heslami: *Evangelizare pauperibus misit me, Caritas Christi urget nos.*

Podnetné nástenky približovali hlavné diela: semináre, ľudové misie, duchovné sprevádzanie paní kresťanskej lásky, skupín „Lujzy de Marillac“. Celok bol zdôraznený zásadami Zakladateľov, ktoré boli preložené do taliančiny. Nástenky boli ilustrované známymi citátmi sv. Vincenta, ktoré viedli k úvahe a činnosti so zameraním na podstatu: kontemplácia a služba Kristovi v chudobnom.

Dve hlavné myšlienky boli veľmi dobre vyjadrené: začlenenie vincentského povolania do života Cirkvi so slovami sv. Vincenta o koncile: *«Cirkev je Božie kráľovstvo, ktoré vnuká tým, ktorí boli poverení jej vedením dobré a pevné rozhodnutia. Duch Svätý predsedá na konciloch a od Neho pochádza osvietenie, ktoré sa šíri po celej zemi.»*

Panna Mária nemohla chýbať v tomto stánku. Bolo použité vyznanie viery sv. Lujzy de Marillac vedľa Kráľovnej sveta. Na toto významné univerzálne miesto bola vybraná Panna mocná.

Výstavu navštívilo mnoho ľudí: rehoľné rády, semináre, katolícke školy, keď mali voľný deň, t.j. štvrtok a v nedeľu, kardináli a excelencie koncilu.

Jeden saleziánsky biskup z Ohnivej zeme zastal veľmi prekvapený pred fotografiou predstavujúcou sestru na saniach: «*To je sestra Carrère, ja som jej biskup*». Táto fotografia je stále vystavená vo vitríne v Archívoch Materského domu.

Misijná kongregácia poctila výstavu návštevou generálneho predstaveného a jeho asistentov a viacerých biskupov, Lazaristov.

Stánok zodpovedal prianiu Jeho Svätosti Jánovi XXIII. Výstava bola poctou II. ekumenického koncilu. Mala za cieľ pritiahnúť pozornosť návštevníkov k povolaniu; vo výstavnej budove bola kaplnka s ustavičnou poklonou Najsv. Sviatosti Oltárnej, v ktorej sa mohli prítomní modliť za úspešný priebeh koncilu a za kňazské a rehoľné povolania.

Ukázať pravú tvár Cirkvi – to bola túžba organizácie tejto výstavy: Cirkev modliaca sa, púť k prameňom Cirkvi, ktorá je

mystickým telom Krista, povolání. Rehoľné spoločenstvá vyjadrili ich ideál odlišným spôsobom; mali tu svoje zastúpenie aj veľké hnutia.

Na záver malá poznámka šoféra, ktorý každý deň odvážal sestry k práci na „Mostra“; milo poznamenal: *«Náš stánok je najkrajší po stánku Propagandy viery. Počul som ľuď, ktorí to hovorili. Keďže nemám kornet, môžem si vypočúť ich poznámky...»*.

VECNÉ ZHROMAŽDENIE: 4. MÁJ – 5. JÚN 1965 RÍM A PARÍŽ

24. septembra 1964: Matka Guillemin patrila k ôsmim rehoľníckam, ktoré boli zvolené zúčastniť sa ako poslucháčky na II. vatikánskom koncile. Ich mená boli zverejnené v „Osservatore Romano“ toho dňa. Aby sme pochopili korešpondenciu medzi Matkou Guillemin a vizitátorkami, musíme si niečo povedať o začiatku tohto spojenia s Rímom.

Na začiatku sa konalo vecné zhromaždenie. 21. 10. 1964 napísala vizitátorkám Spoločnosti list, z ktorého vyberáme: *«Mimoriadnou milosťou Božou a výnimočným privilegiom v Božej Cirkvi sa zúčastňujem na treťom zasadaní II. vatikánskeho koncilu v Ríme. Odtiaľto vám zasielam prvú časť prípravnej práce na PRACOVNÉ DNI VIZITÁTORIEK, ktoré sa budú konať v máji 1965. Tu, v Ríme, som dlho uvažovala nad týmito stránkami, ktoré sa týkajú prípravy srdca a ducha na **prácu**, ktorú má Spoločnosť vykonať na žiadosť Cirkvi...»*.

Prevládajúcim slovom požadovanej práce boli HODNOTY. Matka Guillemin vysvetľuje: *«...nemôžeme očakávať nejakú obnovu, ak sme si dobre nestanovili základné hodnoty, na ktorých sme postavili svoj život...»*

Metóda úvahy označovala, že jednotlivé schémy – o ktorých sa mali viesť diskusie v komunitách počas októbra, novembra a decembra za pomoci sesterského dialógu – sú: ľudské, kresťanské a náboženské hodnoty, špecifické hodnoty nášho povolania, aktuálne hodnoty. K tomuto spisu bola pridaná úvaha pre sestry služobnice o formácii ich spolusestier.

Pre uľahčenie reflexie Matka Guillemin pridala pokyn pápeža, ktorý povedal pri audiencii kapitúl jednotlivých kongregácií:

- Je treba bdieť nad autentickým poňatím rehoľného života, takým, akým bol vždy v Cirkvi, aby tento nebol zatienený.

- Podľa príkladu a učenia Ježiša Krista je tento stav spôsob dokonalého života, pretože vedie k rastu v láske, ktorú vedie k dokonalosti.
- Cirkev mimoriadne potrebuje v súčasnosti verejné a spoločenské svedectvo o rehoľnom živote. Poznámka pridávala pokyny dané našimi svätými Zakladateľmi a našimi prvými sestrami.

Za tým nasledovali ďalšie dotazníky:

- K revízii „Zvyčajníka“: zaslaného vizitátorkám, radkyniam a direktorkám seminárov;
- O formácii sestier: hrubý spis, ktorý mali preštudovať vizitátorka, provinciálny direktor (ktorý mal zaslať osobnú odpoveď generálnemu direktorovi), direktorka seminára s pomocnými sestrami v seminári.

RÍM, 4. MÁJA 1965: ZAHÁJENIE

Pri príchode do sály zhromaždenia, každá účastníčka našla na mieste spis s pracovným programom, medzi inými i tmavý, ale podnetný obrázok s nápisom:

«Aký zázrak! Boh si vybral a zhromaždil devy z rôznych miest a krajov. Spojil ich a zjednotil, aby dali spoznať ľuďom na toľkých miestach lásku, ktorou ich miluje a starostlivosť, ktorú im preukazuje svojou Prozreteľnosťou, keď im prichádza na pomoc v ich potrebách, čím ho môžu spoznať.»

(Konferencia zo septembra 1659 pre DKL poslané do Narbonne a Cahors).

Matka Guillemin ich privítala v dome „Maria Immacolata“ slovami: *«Nech je Boh oslávený za to, že vás ochraňoval na ceste až sem. Aj vy buďte požehnané, že ste Bohu odovzdali prácu, starosti a v poslušnosti odpovedali na výzvu a usilovali sa skrášliť malú Spoločnosť!»*.

P. Slattery mal úvodný príhovor, ktorý by si zaslúžil, aby tu bol uvedený celý. Pripomenul schémy navrhnuté k štúdiu: povolanie k zasvätenému životu, formácia, zvyky a niekoľko opatrení, ako má prebiehať práca, aby priniesla čo najlepšie výsledky.

Bola tam i časť **spojená s dobou** a je vhodné predstaviť ju celú: *«Netvoríte zákonodarné zhromaždenia, rozhodnutia budú prijaté vyššími predstavenými po úvahách, ktoré vykonajú členky tohto zhromaždenia. Podobne budú použité vaše návrhy, pričom*

vám ponechávame istú slobodu v ich aplikácii. Hlavná autorita takej početnej Spoločnosti, akou je naša Spoločnosť, rozložená na piatich kontinentoch sveta, musí sa nevyhnutne podriadiť aj v dôležitých bodoch skúsenosti a múdrosti tých, ktorí ju zastupujú...»

Generálny predstavený ukončil slovami povzbudenia: *«Dokážme tiež veľkodušnosť. Nevyslovujme hneď a nestavajme sa hneď za prvé ľahké riešenie, za úpravu našich zvykov, ktoré by nám uľahčovalo život a zmenšovalo zriekanie, namáhavé pre našu ľudskú prirodzenosť.»*

Matka Guillemin sa ujala slova na druhý deň a uviedla pracovný deň. Aby sme dnes dobre pochopili, «čo bolo na začiatku», je vhodné pár riadkami špecifikovať toto vecné zhromaždenie v jej povahe a celi.

Vecné zhromaždenie sa konalo od 4. mája do 5. júna 1965, polovica v Ríme a polovica v Paríži. Bolo zložené z generálnej rady Spoločnosti, 60-tich vizitátoriek a istého počtu delegátok a sekretárok zastupujúcich provincie na piatich kontinentoch. Len niektoré provincie – umlčanej Cirkvi – nemohli zodpovedať na pozvanie svojich predstavených: Čína, Rumunsko, Československo, dve provincie Poľska: Krakov a Varšava. Vizitátorka z Maďarska sa mohla nechať zastúpiť jednou sestrou a napriek ťažkostiam v misii, Vietnam, Kongo a Santo Domingo sa mohli zúčastniť na pracovných zasadnutiach zhromaždenia.

CIEĽ ZHROMAŽDENIA

Toto zhromaždenie nekonalo voľby, bolo zvolané ako mimoriadne zhromaždenie s úmyslom zodpovedať na výslovnú žiadosť pápežov, ktorí pozvali rehoľné kongregácie k renovácii. Príprava a pracovné zasadnutia boli pripravené a vedené podľa encykliky Pavla VI. s hlbokým presvedčením, že najponíženejší členovia Cirkvi, medzi ktoré sa radí Spoločnosť, si uvedomili, že majú splniť, čo sa od nich požaduje a týka: dielo obnovy v dialógu so svetom požadované pápežom od celej Cirkvi.

Väčšina provincií cítila dve podstatné veci, ktoré sa od nich žiadali: prispôbenie štruktúr a metód formácie sestier k požiadavkám našej doby a smerniciam Cirkvi; revízia Zvyčajníka Spoločnosti, ktorý bol málo prispôbený podmienkam, v ktorých prebieha v súčasnosti apoštolský rehoľný život, príliš poznačený storočiami a jedným kontinentom.

ÚVOD DO PRÁCE

Od prvého dňa Matka Guillemin postavila vizitátorky pred ich vážnu zodpovednosť a predstavila prácu v nadprirodzenej rovine:

«Toto zhromaždenie bolo zvolané generálnym predstaveným, ktorý má zo strany Cirkvi právomoc nad Spoločnosťou. Zhromaždenie predstavuje náboženskú realitu, korporatívne vytváranú pod Božím pohľadom a v poslušnosti jej Najvyššej hlave. V hraniciach určených Konštitúciami vlastní a je zodpovedná za život a ducha Spoločnosti dcér kresťanskej lásky...»

... každá z vás tu prítomná je legálne poverená vedením jednej provincie. Táto sestra dostala povinnosť viesť ju v službe Boha a Cirkvi, udržiavať ju vernú evanjeliu podľa príkladu a učenia Zakladateľov...

... ani jedna z vás, ani tá posledne menovaná, by nemohla zákonodarne považovať sa za uvoľnenú od povinnosti zúčastniť sa aktívne na práci zhromaždenia a odmietnuť časť zodpovednosti, ktorá jej náleží...

... Všetky spoločne prijímame pred Bohom zodpovednosť udržiavať Spoločnosť na ceste svätosti, vytvárať z nej poslušný nástroj v jeho rukách, pripravenú zodpovedať na jeho úmysly vo vernosti jej povolaniu v Cirkvi... »

Po týchto dôrazných slovách Matka Guillemin predstavila pracovné predmety: potrebu revízie „Obyčajníka“; povinnosť spresniť naše formačné metódy; mimoriadnu potrebu prijať postoj, a to spoločný voči verejným mienkam, ktoré hýbu svetom, a napokon poslušnosť Cirkvi, ktorá už desať rokov neprestáva povzbudzovať rehoľné kongregácie odvážne nastúpiť po ceste „aggiornamenta“. Matka Guillemin pridala:

«Povedzme jasne, že vývoj nie je revolúciou, že obnova nie je inováciou. Nejde o to, aby sme zmietli minulosť a začali stavať od základov... Dielo, pre ktoré nás Boh zhromaždil zo všetkých kútov sveta, je dielom nášho obrátenia, obrátenia Spoločnosti dcér kresťanskej lásky».

Po pracovnej metóde nasledoval výklad po stránke učenia a mystiky tohto stretnutia, po ktorých začala namáhavá práca.

Pobyt bol spestrený bodmi „mimo programu“: návštevou vykopávk v bazilike sv. Petra, sv. omšou v katakombách, prehliadka s výkladom vo veľkých bazilikách, osvetlený Rím v noci a púť do Assisi.

Nezabudlo sa ani na sesterský život: Dom sv. Marty vo Vatikáne ponúkol obed a raz provinciálny dom pozval účastníčky zhromaždenia na večeru s programom. Tieto chvíle komunitného života zosilnili jednotu ducha a srdca.

Najväčšia radosť tohto pobytu bola audiencia, ktorú pápež Pavol VI. udelil zhromaždeniu.

P. Slattery ukončil tieto pracovné dni a na 23. mája dal nám stretnutie v Paríži.

PARÍŽ: OD 23. MÁJA DO 5. JÚNA 1965

Na vyriešenie zostávala administratívna časť:

- správa provincie;
- provinciálna rada a vnútorné vzťahy;
- vzťahy vizitátorky a rady;
- vzťahy provincie s generálnou radou;
- správa hmotných prostriedkov.

Najskôr na Turíce sa konali exercície. Počas duchovných cvičení mala Matka Guillemin každý deň príhovor, ktorým uvádzala sestry do zmysľania Cirkvi. Záverečné rozhodnutia zverili Panne Márii počas času milosti – púte do Chartres – ako spomienku na sv. Lujzu, ktorá zverila malú Spoločnosť do jej mocnej ochrany.

Na druhý deň vizitátorky začali odchádzať. Keby tam bol prítomný Brat Ricardien, iste by povedal spontánne verše od Péguy:

*Kráľovná, ktorá sa dvíha nad všetkými oceánmi,
myslí na nás, keď budeme na širom mori.
Dnes vyplávame na šíre more nám zverenej úlohy!*

(na pokračovanie)

s. Claire HERRMANN,
Archívna služba

Zahľadel som sa na
môj krížik s ukrižovaným Kristom.

Prezeral som si ho s láskou.
Položil som si ho na srdce,
a uvedomil som si, že
Pokora – to je On;
Poslušnosť – to je On;
Umiernenie – to je On;
Utepenie – to je On;
že On bol všetkým,
čo moja prirodzenosť odmieta.

Zrazu
nastala vo mne premena
a všetko sa mi zdalo božské...

P. Felix